

קונטרס

הַעֵיִן רוֹאָה

יעורר ויחזק על שמירת העינים וקדשתן, שיזהר מאד לא להסתכל בנשים ובדברים המביאים לידי הרהור רע, חס ושלום, ויתן עצות והנהגות טובות, איך לצאת מזה, למי שכבר נלכד, ורחמנא לצלן, בזה, וידבק נשמתו בו יתברך.

*

בנוי ומיסוד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רו לא אנים ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים, ומאמרי חכמינו

הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש וכתבי האריות"ל

ושאר ספרים הקדושים.

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: כָּל הַצָּרוֹת שֶׁהָאָדָם
סוֹבֵל בְּזֵה הָעוֹלָם, הֵן רַק מִחֲמַת שְׂמִפְקִיר
אֶת עֵינָיו, כִּי עֵין רוֹאָה וְהַלֵּב חוֹמֵד, וְכִלִּי
הַמַּעֲשֶׂה גוֹמְרִים. וְלִכֵּן הָאָדָם צָרִיךְ לְמַסֵּךְ
אֶת נַפְשׁוֹ עַל קִדְשׁת וְטָהֳרַת הָעֵינַיִם, וְאֶת
הַלְמוּד הַזֶּה צָרִיכִים לְלַמֵּד עִם יְלָדִים בְּגִיל
קְטָנוֹת, לֹא כִּמוֹ שְׁחוֹשְׁבִים שֶׁזֶה שִׁיף רַק
לְמַבְגָּרִים.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתיג)

הַקְדָּמָה

אָמַר הַמְּבִיא לְבֵית הַדְּפוּס, כְּבָר יְדוּעַ וּמְפָרֵס
מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ שֵׁם קָדְשׁוֹ שֶׁל
הַצְּדִיק יְסוּד עוֹלָם, אֲדַמּוּ"ר הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
ר' אֵשׁ בְּיַי יִשְׂרָאֵל רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב,
זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, אֲשֶׁר עָשָׂה וּפָעַל וְתַקַּן
בְּזֶה הָעוֹלָם, וְהַשְׁאִיר אַחֲרָיו בְּרָכָה סְפָרִים
קְדוּשִׁים וְתַלְמִידִים צְדִיקֵי אָמֶת שֶׁבְכָל דּוֹר וְדוֹר
הַמְּלַמְּדִים תּוֹרָתוֹ בְּרַבִּים, וּמְגַלִּים וּמְפָרְסְמִים
דַּעְתּוֹ וְעֲצוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, אֲשֶׁרֵי הַמְּחַבֵּר עֲצָמוֹ
עִמָּהֶם, וּמִתְאַבֵּק בְּאַבְק רַגְלֵיהֶם, וְשׁוֹתֵה בְּצִמָּא
דְּבְרֵיהֶם, וְאֵין לָהּ דְּבַר וּמְדָה טוֹבָה שֶׁלֹּא
נִתְפָּרֵשׂהּ הֵיטֵב בְּבֵית מְדַרְשָׁם, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי
שֶׁנִּכְנַס לְבֵית מְדַרְשָׁם, וְשׁוֹמֵעַ דְּבְרֵיהֶם, וְיֵאִיר
עַל עֲצָמוֹ כָּל מִינֵי אִוְרוֹת וְזִיו וְחַיּוֹת וְדַבְּקוֹת
בוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְהִנֵּה מִחֲמַת שְׁיִמֵי הַקַּיִץ מִתְקַרְבִּים
וּבָאִים, וְיְדוּעַ לְכָל גִּדְל הַפְּרִיצוֹת וְהַזְהָמָה שֵׁישׁ
בְּרַחוּבוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָן, עַד שְׁרַבִּים נִכְשָׁלִים

בְּרֵאיוֹת אֲסוּרוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָן, וּבָאִים אַחֲרֵי-
כֶּן לָמָּה שְׂבָאִים וְכוּ', כְּמֵאמֵר הַטּוֹר (אֲרַח
חַיִּים, סִימָן א'): הָעֵינַן רוֹאָה וְהֵלֵב חוֹמֵד וּכְלֵי
הַמַּעֲשֵׂה גוֹמְרִין, עֵינַן שָׁם; וּמִי שֶׁכָּבַר נֶפֶל בַּמִּדָּה
הַמְּגִנָּה הַזֹּאת שֶׁל הַסְּתַכְּלוֹת בְּנָשִׁים, מִחֲפֵשׁ דֶּרֶךְ
וְעֵצָה אֵיךְ לְצַאת מִזֶּה, וְאֵיךְ לְהִזְהַר לְהִבָּא
לֹא לְהַכְּשֵׁל בָּזֶה, וּמִחֲמַת שְׂרָבִים אוֹמְרִים: מִי
יִתֵּן וְנִמְצָא עֲנִינֵנוּ כְּתוֹב בְּסֵפֶר, הֵינּוּ נוֹשְׁעִים.
לְזוֹת נִתְעוֹרְרָנוּ לְחַבֵּר אֶת הַקּוֹנְטֵרַס הַקָּטָן הַזֶּה,
וְהוּא כּוֹלֵל תּוֹרָה אַחַת מֵהַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
"לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", וְהַבְּאוּר עֲלֶיהָ מֵהַסֵּפֶר
הַנִּפְלֵא שֶׁפֶת הַנַּחֲל", וְהַתְּפִלָּה עֲלֶיהָ מֵהַסֵּפֶר
הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת, וְאוֹת "עֵינִים"
מֵהַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ "לְקוּטֵי עֵצוֹת", וְהַתְּפִלָּה
נִפְלְאָה עֲלֶיהָ מֵהַסֵּפֶר הַנִּפְלֵא "לְקוּטֵי תְּפִלוֹת
וּבְקִשׁוֹת", גַּם הוֹסַפְנוּ תְּשׁוּבָה אֲרָכָה מֵהַסֵּפֶר
שׁוֹת "אֲשֶׁר בַּנַּחֲל", הַמְּאָרִיךְ לְדַבֵּר בְּעֵינַיִן
קְדוֹשׁת הָעֵינִים וְטִהַרְתָּן עַל-פִּי דַעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה
שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, וְעֵצוֹת וְהַתְּחַזְּקוֹת לְמִי שֶׁכָּבַר
נִלְכָּד בָּזֶה, וְיוֹרָה לוֹ אֶת הַדֶּרֶךְ לִילֵךְ בָּהּ,
וְהַמַּעֲשֵׂי בַקּוֹנְטֵרַס הַקָּטָן הַזֶּה, יִרְאֶה בְּעֵינָיו

שיט

הַעֵין רוֹאָה

אֶת גְּדֹל הַתּוֹעֵלֶת שֵׁשׁ בּוֹ, וּמַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ
נִבְקֶשׁ שְׁנוּזָה לְהִיּוֹת תָּמִיד מִמּוֹזְבֵי הַרְבִּים,
וְנוּזָה לְהַפְיֵץ מַעֲיֵנוֹתָיו חוּצָה, אֲשֶׁר בָּזָה תְלוּזָה
הַגְּאֵלָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן!

☆☆☆

לְקוּטֵי מוֹהַר'וֹן, חֶלֶק א', סִימָן רמ'ב

דַּע שֵׁשׁ בְּחִינַת אָרִיף אֲנֵפִין בְּקִלְפָּה (עֵין
עַץ חַיִּים, שַׁעַר הַקְּלָפוֹת, פָּרֶק ג'), וּמִי
שֶׁפּוֹגַע בְּאִשָּׁה מִבְּחִינָה זוֹ, קָשָׁה לוֹ לְהִנָּצֵל
מִהַרְהוּר, וְאִם יַעֲצִים עֵינָיו, אֶף-עַל-
פִּי-כֵן בְּכָל צַד שִׁפְנָה תִזְדַּמֵּן לוֹ. כִּי הִיא
בְּחִינַת אָרִיף אֲנֵפִין שֶׁל הַקְּלָפָה שֶׁהֵם פְּנִים
אֲרָכִים, וְעַל-כֵּן בְּכָל צַד שִׁפְנָה תִזְדַּמֵּן לוֹ.

וְדַע שְׂצִדְקָה הִיא סִגְלָה גְדוֹלָה וּמוֹעֵלַת
 מְאֹד לְהַנְצִיל מִהֲרָה וְרִי נְאוּף, אֶךְ אֶף-
 עַל-פִּי-כֵן אָסוּר לְסַמֵּךְ עַל זֶה, וְלִהְיוֹת
 מְעַרְב עִם הַנְּשִׁים וְלִהְרַבּוֹת שִׁיחָה עִמָּהֶם,
 חֵס וְשָׁלוֹם, רַק שְׂאִינוּ מְזִיק כָּל-כָּף, וְזֶהוּ
 (אָבוֹת, פָּרָק א'): "וַיְהִי עֲנִיִּים בְּנֵי בֵּיתְךָ
 וְאֵל תְּרַבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה", הֵינּוּ שְׂאֵף
 שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה צְדָקָה, וְעֲנִיִּים בְּנֵי בֵּיתְךָ,
 אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵל תְּרַבֶּה וְכוּ' כַּנ"ל, אֲבָל
 אֵין הָאָסוּר רַק שְׂלֵא יִרְבֶּה, אֲבָל מֵה
 שְׂמִכְרָח אֵין מְזִיק לוֹ, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-
 יְדֵי הַצְּדָקָה, שֶׁהִיא מַצְלֶת מִהֲרָה וְרִים שֶׁל
 נְאוּף, שֶׁהֵם בְּחִינַת אָבִי אָבוֹת הַטְּמֵאָה,
 בְּחִינַת מֵת, וְצְדָקָה מַצְלֶת מֵהֶם בְּבְחִינַת
 (מְשִׁלֵּי י'): "וְצְדָקָה תִּצְלֵל מִמּוֹת", הַנֶּשֶׁם
 יִצְלִלְנוּ.

פרוש נפלא מהספר הקדוש "שפת הנחל"

(רמ"ב)

דע שיש בחינת אריז אגפין דקלפה (עין ע"ח שער הקלפות, פרק ג') הינו כמו שיש בקדשה חמשה פרצופים, זה לעמת זה עשה אלקים, שיש חמשה פרצופים בקלפה, וכמו שיש אריז אגפין דקדשה, כמו-כן יש אריז אגפין דקלפה, וכו', עין שם; ועין בפתחי שערים נתיב אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, סימן ב': צריך שתדע, שכל חלוקי העולמות והמדרגות שיש בקדשה בארבעה עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, יש כנגדם בגן שלם גם-כן מסטרא אחרא, שהוא הרע המתנגד, ונמצאים בו גם-כן כל אלו המדרגות כקוף בפני אדם, והוא סוד אדם בליעל, והינו שלפי מדרגות הקדשה שהוכנו בשביל הנהגת העולם כחות אצילות יתברך, וכחות הנבראים והמשרתים שהם מכוונים לפי ענין העבודה, ועל-פי מספר התקונים של המצוות, ולפי חלקי האורות המרכבים באותיות התורה, נמצא לנגדו כח הרע שהוא בא מסוד העדר הקדשה, והם הקלקולים והפגמים שנעשה בהם על-פי הרע הגובר באדם, שנגד כל מאור נמצא מקטרג הגורם חשך בעדו וכו', עין שם; והנה ידוע כי אריז אגפין הוא

התגלות עצם הכתר גלוי אלקותו יתברך במדרגה
הכי העליונה, אשר בכל אשר יפנה ויסתכל יראה
וירגיש גלוי אמתת מציאותו יתברך, אך זה לעמת
זה בשביל הבחירה והנסיון, יש אריך אנפין דקלפה,
שחשך בעדו ולא אור, ובכל אשר יפנה ויסתכל,
יראה וירגיש רק רע וחשך ונאוף, רחמנא לצלן. ומי
שפוגע באשה מבחינה זו הינו אשה חצופה ופרוצה
קשה לו להנצל מהרהור, כי קלפתה חזקה מאד,
ואף אם יעצים עיניו, אף-על-פי-כן בכל צד שיפנה
תזדמן לו, כי היא בחינת אריך אנפין של הקלפה,
שהם פנים ארכים, ועל-כן בכל צד שיפנה תזדמן
לו כי הקלפה היא זה לעמת זה של הקדשה בני"ל,
שהאדם צריך להרגיל עצמו בכל צד שרק יפנה יראה
וירגיש אלקותו יתברך, כי אין בלעדיו יתברך כלל,
והוא בחינת התגלות אריך אנפין דקדשה, אך זה
לעמת זה הקלפה שהיא הכסוי וההסתר של גלוי
אלקות, מתלבשת עצמה בנשים ההולכות בחציפות
ופריצות גדולה בריש גלי, אשר קשה וכבד להנצל
מהם, ואף אם רוצה להיות איש כשר ולהעצים עיניו
מראות ברע, אף-על-פי-כן הם מתגברים ומתפשטים
ומתרבים כל כך, בעוונותינו הרבים, עד שאי אפשר
להנצל מהם, כי בכל צד שיפנה תזדמן לו הקלפה
הזו, רחמנא לצלן.

וְדַע שְׂצִדְקָה הוּא סְגֻלָּה גְדוּלָּה וּמוֹעֵלֶת מְאֹד לְהַנְצִיל
 מִהֲרֵהוּרֵי גְאוּף כִּי עַל-יְדֵי שְׂאֲדָם זֹכָה לַתּוֹן צְדָקָה,
 מִמְּשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ הָאֲרֶת זֵיו שְׂכִינַת עֵזוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְנִסְתַּר
 בְּצֵל כְּנָפָיו יִתְבַּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִצַּל מִהִסְתַּכְּלִיּוֹת
 רָעוֹת, אֲדַרְבֵּה בְּזָכוֹת הַצְּדָקָה שְׁנוֹתָן, אֲזִי מִתְחַבֵּא
 בְּצֵלוֹ יִתְבַּרֵךְ, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁרַק יִפְנֶה יִזְכֶּה לְרֵאוֹת
 אֲרִיךְ אֲנָפִין דְּקִדְשָׁה, שֶׁהוּא הָאֲרֶת זֵיו אֹרֹו יִתְבַּרֵךְ,
 כְּמוֹ שְׂאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה (מִדְּרַשׁ רַבָּה, רוֹת,
 פְּרָשָׁה ה', סִימָן ד'): בּוֹא וּרְאֵה כִּמָּה גְדוֹל כְּחוֹן שֶׁל
 צְדִיקִים וְכִמָּה גְדוֹל כְּחֵה שֶׁל צְדָקָה, וְכִמָּה גְדוֹל
 כְּחוֹן שֶׁל גּוֹמְלֵי חֲסָדִים, שְׂאִין חֲסִין לֹא בְּצֵל שְׁחַר,
 וְלֹא בְּצֵל כְּנָפֵי אֲרָץ, וְלֹא בְּצֵל כְּנָפֵי שָׁמֶשׁ, וְלֹא בְּצֵל
 כְּנָפֵי חַיּוֹת, וְלֹא בְּצֵל כְּנָפֵי כְּרוּבִים, וְלֹא בְּצֵל כְּנָפֵי
 שְׂרָפִים, אֲלֵא בְּצֵל מִי שְׂאֲמַר וְהָיָה הָעוֹלָם, שְׂנֶאֱמַר
 (תְּהִלִּים ל"ו): "מָה יִקָּר חֲסִדְךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם
 בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יַחֲסִיוּ" עֵין שָׁם; כִּי (מִדְּרַשׁ זֹטָא, שִׁיר
 הַשִּׁירִים, פְּרָשָׁה א'): הַצְּדָקָה וּגְמִילוֹת חֲסָדִים גּוֹרְמוֹת
 לְשְׂכִינָה שֶׁתְּשָׁרָה בֵּינֵיהֶם, עֵין שָׁם; וְהַשְׂכִּינָה הִיא
 הָאֲרֶת גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ שְׂמֵאִיר מֵאֲרִיךְ אֲנָפִין
 עַד לְמִטָּה בַּמַּלְכוּת, וְעַל-כֵּן אֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם
 לְבִרְכָּה, (שָׁם): הַדּוֹרוֹן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא –
 צְדָקָה, הַנּוֹתֵן צְדָקָה אֲפֵלוּ הִיְתָה בְּיָדוֹ עֲבָרָה וְנִחַתָּם
 דִּינוֹ לְאַבֵּד, יְכוּל לְהִיּוֹת מְקַבֵּל פְּנֵי שְׂכִינָה בְּכָל
 יוֹם, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹמֵר לְמַלְאָךְ שֶׁל פְּרַעֲנִיּוֹת

אַל תִּגַע בּוֹ, עַיִן שָׁם; כִּי מַעֲלַת הַצְּדָקָה, שְׁמֹכֶסֶת
 וּמִסְתַּתֶּרֶת אֶת הָאָדָם בְּסֵתֶר צֶל כְּנָפָיו יִתְבַּרֵּךְ הָאֶרֶץ
 פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, וּמִתְבַּיֵּשׁ מִלְּפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ, כְּעַיִן שְׂאֲמָרוֹ
 חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֹנִים לְבִרְכָה (מִזְרֵשׁ רַבָּה, פְּרֻשַׁת תַּשְׂא, פְּרָשָׁה
 מ"א, סִימָן א'): אֲפֹלוּ בְּשַׁעָה שְׂאֲנוּ עוֹשִׂין אֶת הַצְּדָקָה,
 מִבֵּיטִים אָנוּ מַעֲשִׂים שְׁלָנוּ, וַיֵּשׁ לָנוּ בִשְׁתׁ פָּנִים, עַיִן
 שָׁם; וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֹנִים לְבִרְכָה (נְדָרִים כ.): כֹּל
 הַמִּתְבַּיֵּשׁ, לֹא בְמַהֲרָה הוּא חוֹטֵא, עַיִן שָׁם;
 אֶךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן אָסוּר לְסַמֵּךְ עַל זֶה הֵינּוּ שְׂיַחֲשֵׁב
 מֵאַחַר שֶׁהוּא נוֹתֵן צְדָקָה לֹא יִזְיֵק לוֹ, עַל-כֵּן
 לֹא יִדְקֹדֵק, וְלִהְיוֹת מְעֹרָב עִם הַנָּשִׁים וְלִהְרַבּוֹת
 שְׂיַחָה עִמָּהֶם, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, [הֵינּוּ מִקִּדְּם הַזְּהִיר עַל
 הַסְּתַכְלוּת, שְׂאֲפֹלוּ לֹא יִסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם, אֶךְ מֵאַחַר
 שְׂיִודַע שְׂצְדָקָה מוֹעֵלֶת מְאֹד לְהַנְצִיל מִהַרְהוּרֵי נְאוּף,
 עַל-כֵּן יִתִּיר לְעַצְמוֹ אֲפֹלוּ לְדַבֵּר עִמָּהֶם, לְזֹאת מִזְהִיר
 שְׂאֶף-עַל-פִּי שְׁנוֹתֵן צְדָקָה אָסוּר לְסַמֵּךְ עַל זֶה וְלִהְיוֹת
 מְעֹרָב עִם הַנָּשִׁים, וְלִהְרַבּוֹת שְׂיַחָה עִמָּהֶן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם,
 כִּי בְנָשִׁים מִתְלַבֶּשֶׁת הַקְּלָפָה שֶׁל אֲרִיזָה אֲנָפִין, וְעַל
 יָדוֹן הוּא יָכוֹל לְשַׁכַּח, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְזֶה
 שֶׁהַזְּהִיר הַחֲכָם מִכָּל אָדָם (מִשְׁלֵי ל"א): "אַל תִּתֵּן
 לְנָשִׁים חֵילֶךָ", כִּי יִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְזֶה שְׂמוֹבֵא
 בְּזִהַר הַקְּדוּשָׁה, פְּרֻשַׁת קְדוּשִׁים, דָּף פ"ד: כִּד חֲזִי רַבִּי
 שְׂמַעוֹן נָשִׂי שְׂפִירִין, אָמַר: אַל תִּפְּנוּ אֶל הָאֱלִילִים, עַיִן
 שָׁם; כִּי בִיּוֹתֵר מִתְלַבֶּשֶׁת הַקְּלָפָה וְהַסְּתַרֶת אֱלֻקוֹתוֹ

הַעֵיִן רוֹאָה

שְׂכָה

יִתְבָּרַךְ בְּנָשִׁים, וְעַל-כֵּן רַב הָעוֹלָם נִתְפָּסִים בְּזָה, וְנִמְשָׁכִים אַחַר הַבַּל הַיְפִי וְרָצִים אַחֲרֶיהָ, כַּמְאֲמָרִם, זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה (שֶׁבֶת קִנ"ב): אִשָּׁה חֲמַת מְלֵא צוּאָה וּפִיָּה מְלֵא דָם, וְהַכֹּל רָצִין אַחֲרֶיהָ, עֵין שָׁם; לְזֹאת מְזַהֵר, שְׂאֵף שְׁנוֹתָן צְדָקָה, אֵל יִתִּיר אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת מְעָרֵב עִמָּהוֹן וּלְהִרְבּוֹת שִׂיחָה עִמָּהוֹן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְאוּלַי יֵשׁ לוֹמֵר עַל פִּי זֶה כְּוֹנֵת מְאֲמָרִם, זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת ס"א): הַמְרַצָּה מְעוֹת לְאִשָּׁה מִיָּדוֹ לְיָדָה כְּדִי לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ, לֹא יִנָּקֶה מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנוּם, הֵינּוּ שְׂמִיירֵי אֶפְלוֹ בְּצְדָקָה שְׁנוֹתָן מִיָּדוֹ לְיָדָה, וְחוֹשֵׁב אֲשֶׁר לֹא תִזְיַק לוֹ עַל-יְדֵי-זֶה הַהִסְתַּכְלוּת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, כִּי לֹא תִנָּקֶה מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנוּם, כִּי הוּא עוֹן חָמוּר, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה, רַחֲמָנָא לְצָלוּן, שׁוֹכַח מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ וְכַנ"ל; רַק שְׂאִינוֹ מִזִּיק כָּל-כָּף הֵינּוּ שְׂאֵם שֶׁהִתְכַרַּח לוֹ לְהִיּוֹת בְּאִיזָה מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ שָׁם נָשִׁים וּלְדַבֵּר עִמָּהוֹן, אִם יִתֵּן צְדָקָה לֹא יִזְיַק לוֹ כָּל-כָּף, כִּי סִגְלַת הַצְּדָקָה שְׁנוֹתָנִים, מַצְּלַת אֶת הָאָדָם מִזָּה, וּמְמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הָאֶרֶת נֵעֵם זִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ. (וְעַכְשָׁו יִלְבִּישׁ אֶת הַשְּׂגָתוֹ בְּמְאֲמָרִם, זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה.)

וְזֶהוּ (אֲבוֹת, פָּרָק א'): וַיְהִיו עֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתָךְ וְאֵל תִּרְבֶּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה, הֵינּוּ שְׂאֵף שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה צְדָקָה וְעֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתָךְ, שְׂזוּהֵי בְּחִינַת צְדָקָה שְׂמֵאֲכִיל לְעֲנִיִּים בְּבֵיתוֹ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵל תִּרְבֶּה וְכוּ' כַּנ"ל

לידי נאוף, כמאמרם, זכרונם לברכה (נדרים כ.): אל
 תרבה שיחה עם האשה שסופך לבוא לידי נאוף,
 רב אחא בר יאשיהו אומר: כל הצופה בנשים, סוף
 בא לידי עברה אבל אין האסור רק שלא ירבה,
 אבל מה שמכרח מצד פרנסה או שיש לו איזה
 עסק וכיו לדבר עמהן אין מזיק לו, וזה נעשה
 על-ידי הצדקה שהיא מצלת מהרהורים של נאוף,
 שהם בחינת אבי אבות הטמאה כי (זהר הקדוש, פרשת
 ויקרא ט"ו): עיקרא דיצרא בישא על עריין והיא
 עיקרא דמסאבותא, כי מנאוף נמשך אחר-כך כל
 מיני חטאים שבעולם, רחמנא לצלן, כי פגם היסוד
 הוא פגם המוח, וכשנתקלקל מוח, הוא מוכן לעבר
 על כל עברות שבתורה, רחמנא לצלן, ואז הוא בחינת
 מת (ברכות י"ח:): רשעים בחייהם נקראים מתים,
 מאחר שהפרידו עצמם ממנו יתברך, ומבעירים על
 עצמם אש התאוות, רחמנא לצלן, ונהנה חכמינו,
 זכרונם לברכה, הקדושים (שם באבות) אמרו: ואל
 תרבה שיחה עם האשה, באשתו אמרו, קל וחמר
 באשת חברו, מכאן אמרו: כל המרבה שיחה עם
 האשה גורם רעה לעצמו ובוטל מדברי תורה, וסופו
 יורש גיהנום; ועל-כן צריך כל אדם להזהר מאד
 מאד לא להרבות לדבר עם שום אשה, מה עם
 אשתו אמרו אל ירבה, כי רעות רבות יכולות לצאת
 מזה, כי בדרך כלל כשאדם מרבה לדבר עם אשתו

וְכָל הָעוֹלָה עַל מַחוּ וְדַעְתּוֹ מְסַפֵּר לָהּ, לֹא יִתְכַן שְׁלֹא
 יֵצֵא מִזֶּה אַחֲר־כֵּן אֵיזָה קִלְקוּל, שְׂיִכְנֵס בְּדִין וּדְבָרִים
 עִמָּה וְכוּי, עַד שְׂיִתְקוּטְטוּ וַיְהִיו לוֹ הַחַיִּים מָרִים עַד
 מְאֹד, וַיִּתְהַפֵּךְ לוֹ הָעוֹלָם הַזֶּה לְגִיּהֲנוּם, עַל אַחַת
 כַּמָּה וְכַמָּה שְׁאָסוּר לְדַבֵּר עִם אִשָּׁת אִישׁ וְעִם שׁוֹם
 אִשָּׁה, וְלֹא כַּאֲשֶׁר נִתְפָּרֵץ הַדּוֹר, וְאִינֶם נִזְהָרִים בְּזֶה,
 רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, וְהַדְּבוּר עִמָּהֶם מְבִיא אַחֲר־כֵּן לְכָל מִינֵי
 נְאוּף, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, שֶׁהוּא אָבִי אַבוֹת הַטְּמָאָה, וְהוּא
 אֲסוּר חֲמוּר, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ; וַצְדָקָה מְצַלֶּת מִטְּמָאת
 מֵת, שֶׁהוּא הַרְהוּרִים רְעִים שֶׁל נְאוּף, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ,
בְּבַחֲיִנַת (מְשָׁלֵי י'): וַצְדָקָה תַּצִּיל מִמּוֹת, הַצְדָקָה
 מְצַלֶּת מִן הַהַרְהוּרִים שֶׁנִּקְרָאִים מוֹת, וְעֵינֵי בְּתִנְא
 דְּבִי אֵלֶיהוּ רַבָּה פָּרַק י': אֵין לָךְ סֵם חַיִּים הַמְּבַטֵּל
 לְמַלְאָךְ הַמּוֹת, אֶלֶּא מֵדַת הַצְדָקָה בְּלִבְד, עֵינֵי שָׁם;
 וְאָמְרוּ (שָׁם זִוְטָא, פָּרַק א'): גְּדוּלָה צְדָקָה שְׂמַצַּלֶּת אֶת
 הָאָדָם מִדְּרֹךְ הַמִּיתָה, עֵינֵי שָׁם; וְעֵינֵי בַּזְהַר הַקְדוּשׁ
 פָּרִשֶׁת יַעֲקֹב רַעִיג: צְדָקָה תַּצִּיל מִמּוֹת דְּעֵנִי חֲשׁוּב
 כְּמֵת וְאִיהוּ מְחִיָּה לִי אֹף הָכִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 מְחִיָּה לִי, עֵינֵי שָׁם; **הַשֵּׁם יִצְיָלְנוּ** מִהַמְּדָה הַמְּגַנָּה
 הַזֶּה שֶׁל נְאוּף וְהַסְתַּכְּלִיּוֹת רְעוֹת, שֶׁהֵם הַקְּלָפָה שֶׁל
 אַרְיֵךְ אַנְפִּין דְּטְמָאָה, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ.
 וּמְכַל זֶה תְּבִין וְתִשְׁכִּיל וְתִתְבּוֹנֵן, מִחֲמַת שְׁאָנוּ
 אוֹחֲזִים סָמוּךְ מְאֹד מְאֹד לְהַתְגַּלּוֹת מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ,
 אֲשֶׁר הוּא יִגְלֶה אֶת הָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים מִסּוּד הַכְּתָר

אֲשֶׁר הוּא יִגְלֶה אֶת הָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים מִסוּד הַכֶּתֶר
 שֶׁהוּא אָרִיךְ אֲנָפִין דְּקִדְשָׁה, וְיִקְיָם (יִשְׁעִיה נ"ב): כִּי עֵיִן
 בְּעֵיִן יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן וְגו', אֲשֶׁר יִסְתַּכְּלוּ עִם עֵינֵי
 בָּשָׂר בְּעֲרֻבוֹת נֶעֱם זֵיו אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁכָּל אֶחָד
 יִרְאֶה בְּאַצְבָּעוֹ (שֵׁם כ"ה): "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה
 אֱלֻקֵינוּ זֶה קוֹיֵנוּ לוֹ וְיִוְשִׁיעֵנוּ, זֶה ה' קוֹיֵנוּ לוֹ נְגִילָה
 וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה,
 עַל זֶה, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִרְאֶה בְּאַצְבָּעוֹ וְיֹאמֶר:
 הִנֵּה אֱלֻקֵינוּ זֶה וְכוּ', מֵרֵב גְּלוּי שְׂכִינָה שְׂיִהְיָה אֲז
 בְּעוֹלָם. וְעַל־כֵּן זֶה לְעַמֶּת זֶה קִדְם הַהֲתַגְלוֹת שֶׁל
 הַקִּדְשָׁה מִתְגַּבְּרֶת הַסְטָרָא אַחֲרָא בְּהִתְגַּבְּרוֹת עֲצוּמָה
 עַד מְאֹד, וּמוֹצִיָּאָה אֶת כָּל כַּחוֹתֶיהָ בְּכָל טַמְאָתָה שִׁישׁ
 בָּהּ, בְּחִינַת אָרִיךְ אֲנָפִין סְטָרָא אַחֲרָא, וְהַפְּרוּצוֹת
 וְהַחֲצוּפוֹת מִסְתַּוְּבָבוֹת בְּרַחוּבוֹת עֲרֻמוֹת מִמֶּשׁ בְּרִישׁ
 גְּלִי, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, וְכוּ', כְּדִי לְהַכְשִׁיל אֶת בְּנֵי־אָדָם
 וּלְמַשֵּׁךְ עֲצָמָם אַחֲרֵי הַבֵּל הַיְפִי וְכוּ', וּמִסְתַּרְתִּי מֵהֶם
 אֶת עֲרֻבוֹת נֶעֱם זֵיו אוֹר הַשְּׂכִינָה וְכוּ', וּמַחֲלַפֵּת אוֹתָהּ
 בְּזִהְמַת תַּאֲוֹת הַהֲסַתְּפָלְיוֹת הַרְעוֹת, כִּי הַהֲסַתְּפָלְיוֹת
 הַרְעָה בְּנָשִׁים הִיא תַּאֲוָה, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, כְּמוֹ שֶׁאֵר
 תַּאֲוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
 (יוֹמָא ע"ד): טוֹב מִרְאֵה עֵינַיִם בְּאִשָּׁה יוֹתֵר מִגּוֹפּוֹ שֶׁל
 מַעֲשָׂה, שֶׁנֶּאֱמַר: "טוֹב מִרְאֵה עֵינַיִם מִהֲלֶךְ נָפֶשׁ", הֲרִי
 שֶׁהַחֲמִירוֹ בְּהִסְתַּפְּלוֹת רָעָה יוֹתֵר מִעֲצָם הָעֲבָרָה, עֵיִן
 שֵׁם; וְכֵן אָמְרוּ (סְנֵהֲדִרִין מ"ה): אֵינן יִצָּר הֲרַע שׁוֹלֵט

אָלֵא בַּמָּה שְׁעֵינֵינוּ רוֹאוֹת, עֵיִן שָׁם ; וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (מִדְרַש רַבָּה פְּרָשֵׁת נִשְׂא, פְּרָשָׁה י', סִימָן
 וי'): מָה רָאָה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְשָׂאֵל מִיִּשְׂרָאֵל הַלֵּב
 וְהַעֵינִים שֶׁיְהִיוּ אַחֲרָיו? לְפִי שֶׁהֶעֱבֵרָה תְלוּיָהּ בָּהֶם,
 הַעֵינִים רוֹאוֹת אֶת הַזֹּנָה וְהַלֵּב מְהַרְהֵר אַחֲרֶיהָ, עֵיִן
 שָׁם ; וְעַל-כֵּן צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, אָחִי, אִם תַּעֲמֹד
 בְּנִסְיוֹן הַזֶּה, לֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים, שֶׁהוּא אָרִיךְ
 אֲנַפִּין דְּסִטְרָא אַחֲרָא, תִּזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל גְּלוּי שְׂכִינָה,
 שְׂיֵאִיר לָךְ תְּמִיד אָרִיךְ אֲנַפִּין דְּקַדְשָׁה, שֶׁהוּא הָאֶרֶת
 הַדַּעַת שֶׁל מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, אֲשֶׁר בּוֹא יְבוֹא בְּקִרְוֹב
 וַיִּגְאֵלֵנוּ גְּאֵלֵת עוֹלָם).

☆☆☆

לקוטי תפלות, חלק א', תפלה ע"ח

המסודת על תורה זו

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֵל
אָרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חַסֵּד וְאַמֶּת, שְׁתַּחוּס וְתַחְמַל
עָלַי כְּגִדְלֵי חֲנִינוּתֶיךָ, וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתִזְכְּנִי לַתָּן
צְדָקָה הַרְבֵּה לְעַנְיִים הַגּוֹנִים הַרְבֵּה לְשִׁמְךָ לְבַד
בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ, בְּלִי שׁוּם פְּנִיּוֹת וּבְלִי שׁוּם שְׁקָרִים
כָּלֵל, וְתַהֲיֶה יָדֵי פְתוּחָה לְפִזּוֹר וְלַתָּן לְאַבְיוֹנִים
הַגּוֹנִים צְדָקָה הַרְבֵּה, כֹּל מֵהַ שְׁיַחֲסֹר לָהֶם, בְּשִׁמְחָה
רַבָּה וּבְחֻדוֹהָ גְדוֹלָהּ וּבְלֵב טוֹב וּבְכִסְכּוֹר פָּנִים יְפוֹת,
וְאַזְכֶּה לְהַרְבוֹת בְּצְדָקָה תָּמִיד לְשִׁמְךָ לְבַד כְּרָצוֹנְךָ
הַטּוֹב, עַד שְׁאֲזַכֶּה בְּכַח הַצְדָקָה הַקְדוּשָׁה לְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כַּח הַצְדָקָה שֶׁל הַרְשָׁעִים הַמְתַּנַּגְדִּים
אֶל הַקְדוּשָׁה, אֲשֶׁר אַתָּה מְכַשִּׁילֵם בְּעַנְיִים שְׂאִינָם
הַגּוֹנִים. "וְלֹא תַעֲשִׂינָהּ יְדִיהֶם תִּשְׁיֶה", וְלֹא יִהְיֶה
לָהֶם שׁוּם כַּח נֶגֶד עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַחֲפָצִים לְעַבְדְּךָ
בְּאַמֶּת. וְתִמְשִׁיף קַדְשֶׁתְךָ הַגְדוֹלָהּ, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
כַּח וְאַמֶּץ מִהַצְדִּיקִים הָאֱמֶתִיִּים, זְקֵנִים שְׁבִקְדוּשָׁה,
וּבִזְכוּתָם וּבְכַחֲם נִזְכֶּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מִלְּךָ

זָקֵן וְכֶסֶל, לְגַרֵּשׁ אוֹתוֹ וְאֵת חֵילוֹתָיו מֵעַלֵּינוּ וּמֵעַל
גְּבוּלָנוּ, וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה תְּבַעַר מִן הָאָרֶץ, וּתְבַטֵּל
מֵעַלֵּינוּ כָּל מִיַּי הַרְהוּרִים וְרַעִים הַרוֹדְפִים אַחֲרֵינוּ
בְּכָל עֵת, וּבִיּוֹתֵר אַחֲרֵי הַחֲפָצִים בְּאַמֶּת לְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ, בְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ, אֲדוֹן כָּל, מְלֵא רַחֲמִים,
וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עַלֵּינוּ אוֹר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים, אוֹר הַפְּנִים
דְּקַדְשָׁה הַנִּמְשָׁךְ מֵאֲרִיף אֲנַפִּין דְּקַדְשָׁה, וְתַעֲזָרְנוּ
לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל מֵאַתְּנוּ כָּל הַרְהוּרִים
הַרַעִים הַנִּמְשָׁכִין מֵאֲרִיף אֲנַפִּין דְּקַלְפָּה, וְתִגַּן בְּעַדְנוּ,
שְׁלֵא תִפְגַּע בְּנוֹ שׁוֹם אִשָּׁה רָעָה, אֲשֶׁר שָׂרְשָׁה נִמְשָׁךְ
מִשָּׁם, וְלֹא שׁוֹם הַרְהוּר רַע הַנִּמְשָׁךְ מִשָּׁם מֵאֲרִיף
אֲנַפִּין דְּקַלְפָּה, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְהִתְחַבֵּא וּלְבָרַח
מִהַרְהוּרִים הָאֵלֶּה הַנִּמְשָׁכִין מִשָּׁם, כִּי בְּכָל צַד
שְׁפוּנִים הֵם מְזוֹדְמָנִים וּבָאִים לְשָׁם. אָנָּה, יְהוָה, מְלֵא
רַחֲמִים, וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת, חָמַל עַלֵּינוּ וְהִצִּילָנוּ מִסְטָרָא
דְּמוֹתָא, מִהַרְהוּרֵי נְאוּף, שֶׁהֵם נִקְרָאִים סְטָרָא דְּמוֹתָא,
וְהֵם מְרִים מְמוֹת, וְהֵם נִקְרָאִים אָבִי אַבוֹת הַטְּמֵאָה,
חוֹמַל דְּלִים, חוֹשֵׁב מִחֻשְׁבוֹת לְבַל יִדַּח מְמָךְ נִדְּחָה,
הִצִּילָנוּ מֵהֵם, שְׁמַרְנוּ מֵהֵם, רַחֵם עַל חֲלוּשֵׁי כַּח כְּמוֹנוּ
הַיּוֹם בְּדוֹר הַזֶּה, בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא, אֲשֶׁר יִרְדְּנוּ מִטָּה
מִטָּה בְּאֵין עוֹזֵר וְסוּמָךְ, טְבַעְנוּ בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין

מַעֲמָד, בְּאֵנוּ בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבְלַת שְׁטַפְתָּנוּ, חוֹסָה
עָלֵינוּ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ, וְתַן לָנוּ חֲנִינָה וְלֹא נֹאכֵד, וְתַן
לָנוּ כַּח לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל אֲרִיף אֲנַפִּין
דְּקַלְפָּה מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל גְּבוּלָנוּ, וְלֹא יָבוֹא עָלֵינוּ שׁוֹם
הִרְהוּר רַע הַנִּמְשָׁף מִשָּׁם, בְּצַדְקָתְךָ תַּחֲיִינוּ וְתוֹצִיא
מִצָּרָה נְפִשָׁנוּ, כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ מִי וְמִי עוֹמְדִים
עָלֵינוּ בְּכָל עֵת וּבְכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה, עַל כָּל הַחֲפָצִים
לְשׁוֹב אֵלֶיךָ וְלִהְתְּקָרֵב אֵלֶיךָ, שְׁמַתְגַּבְּרִים עַל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד בְּיַחְוֹד בְּהַתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד, וְרוֹדְפִים
אֲחֵרֵינוּ "כַּאֲשֶׁר יְרַדְךָ הַקּוֹרָא בְּהַרִים, גְּדוֹל הַעֲצָה
וְרֹב הַעֲלִילָה", רַחֵם עַל פְּלִטָה הַנִּשְׁאַרְתָּ וְהַצִּילָנוּ
מִמָּוֹת, וּפְדוּנוּ מִשַּׁחַת. "הַצִּילָה מִחֶרֶב נְפִשִׁי מִיַּד כָּלֵב
יַחֲדָתִי", וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ עֲצוֹת קְדוֹשׁוֹת אֲמִתִּיּוֹת
בְּכָל עֵת, בְּאִפְּן שְׁנוֹזֵפָה לְהַנְצִיל בְּאַמֶּת מִכָּל מִינֵי
הִרְהוּרִים שְׁכַעוּלִים, וְלֹא יַעֲלוּ וְלֹא יָבוֹאוּ עַל לְבָנוּ
כָּלֵל, וְנוֹזֵפָה לְקַדְּשֵׁת הַמַּחֲשָׁבָה בְּאַמֶּת. מְחִיָּה מֵתִים
בְּרַחֲמֵים רַבִּים הִקְיֵמְנוּ, וְנַחֲיָה בְּאוֹר פְּנִיךָ וְנַחֲיָה וְלֹא
נְמוֹת מֵיַתַּת עוֹלָם, חֵס וְשְׁלוֹם, זַכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבֵּים
לְהַרְבּוֹת בְּצַדְקָה לְשִׁמְךָ לְבַד בְּאַמֶּת, וּבִזְכוּת הַצַּדִּיקָה
דְּקַדְּשָׁה תַצִּילָנוּ מִמָּוֹת, שְׁהֵם הִרְהוּרִים הַרְעִים
שְׁנִקְרָאִים טְמֵאת מַת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: וְצַדִּיקָה תַצִּיל

מַמּוֹת, וְתִשְׁמְרֵנִי תָמִיד שֶׁלֹּא אֶהְיֶה מְעֹרָב בֵּין הַנָּשִׁים,
 וְלֹא אֲרָבָה שִׂיחָה עִמָּהֶן, וְאֶפְלוּ עִם אִשְׁתִּי אֲמַעֲט
 בְּשִׂיחָה בְּכָל מָה דְאֶפְשָׁר, וּמָה שֶׁמְכָרַח לְדַבֵּר עִמָּהֶן
 לְפַעֲמִים, תִּגְן בְּעַדִּי וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, שֶׁלֹּא אֶהְיֶה
 נִלְכָּד עַל-יַד־יְזָה, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּשׁוֹם הַרְהוּר רַע,
 חֵס וְשְׁלוֹם, וְתַצִּילֵנִי מֵהַסְתַּכְּלִיּוֹת רָעוֹת וּמֵהַרְהוּרִים
 רָעִים, וְלֹא אֲתוּר אַחַר לְבָבִי וְאַחַר עֵינַי, עֲזְרֵנוּ כִּי
 עָלֶיךָ נִשְׁעֵנוּ, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן, כִּי אִם עַל
 אֲבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם, הַצִּילֵנִי מִטֵּיט וְאֵל אֲטַבְּעָה, אֲנַצְּלָה
 מִשְׁנָאִי וּמִמַּעַמְקֵי מַיִם, אֵל תִּשְׁטַפְּנִי שְׁבַלֶּת מַיִם וְאֵל
 תִּבְלַעֵנִי מְצוּלָה, וְאֵל תִּתְּאָטֵר עָלַי בְּאֵר פִּיָּה, פְּנֵה אֵלַי
 וְחַנּוּנִי תִּנֵּה עֲזָךְ לְעַבְדֶּךָ וְהוֹשִׁיעָה לְבֵן אִמָּתֶךָ, עֲשֵׂה
 עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שׁוֹנְאֵי וַיְבוֹשׁוּ, כִּי אַתָּה יְהוָה
 עֲזַרְתָּנִי וְנַחַמְתָּנִי, אָנִי בְּצַדִּק אֲחֻזָּה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה
 בְּהַקִּיץ תְּמוֹנָתֶךָ.”

☆☆☆

לקוטי-עצות

אות עינים

א.

על-ידי ראית פני הצדיק, על-ידי-זה מבטלין
עצבות ועצלות ותאוות רעות ותולדותיהן
(לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ד').

ב.

עקר הנאוף תלוי בעינים. ועל-ידי שנזהרין
במצות ציצית שהיא בחינת עינים, על-ידי-זה
ממשיכין תקון ושמירה לזה, (לקוטי-מוהר"ן, חלק
א', סימן ז').

ג.

השקר מזיק לעינים בגשמיות ורוחניות (לקוטי-
מוהר"ן, חלק א', סימן נ"א).

ד.

צָרִיף לְשָׁמֹר אֶת עֲצָמוֹ שְׁלֵא יִפֹּל לְבַחֲיִנַת רַע
 עֵינַי שֶׁהוּא מִיַּתֵּת הַלֵּב, וַיֵּשׁ כַּמָּה בַּחֲיִנוֹת בְּרַע
 עֵינַי, יֵשׁ שְׁעֵינוֹ צָרָה בְּהַתְנַשְׂאוֹתוֹ וּבְגִדְלָתוֹ שֶׁל
 חֲבֵרוֹ, וְכֵן פִּיּוּצָא בְּזֶה, וַיֵּשׁ שְׁעֵינוֹ רָעָה צָרָה
 בַּחֲבֵרוֹ בְּבַחֲיִנוֹת אַחֲרוֹת, וְצָרִיכִין לְשָׁמֹר אֶת
 עֲצָמוֹ מְזֶה מְאֹד, וְכֵן צָרִיכִין לְהַתְפַּלֵּל הַרְבֵּה
 לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּנְצֵל מֵרַע עֵינַי שֶׁל חֲבֵרוֹ, שְׁלֵא
 תִּזְיַק לוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, עֵינַי הַרְעָה שֶׁל חֲבֵרוֹ, וּמִי
 שְׂאִינוֹ מְרַגֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ כֵּחַ שְׂיֻכַּל לְהִנְצֵל מֵרַע
 עֵינַי, צָרִיף לְבָרַח מִמֶּנּוּ (לְקוּיֵי-מוֹתֵרָן, חֶלֶק א',
 סִימָן נ"ד).

ה.

על-ידי רע עין באה שכחה, ונפגם הזכרון, ואינו
 זוכר את תכליתו שהוא העולם הבא, שצריכין
 לזכור זאת בכל יום ולאדבוקא מחשבתיה
 בעלמא דאתי תמיד בכלליות ובפרטיות, ועל-
 ידי רע עין מת לבו בקרבו ואינו משים לב לזכור
 בכל זה (שם).

.1

על-ידי רע עין לא יזכה להניח בן זכר (שם).

.2

גם צריך לשמור את העין מכח המדמה, ואפלו מי שהוא טוב עין צריך לשמור מזה, כמו שאנו רואים בחוש, שאפלו מי שיש לו ראיה יפה יוכל לטעות על-ידי שרואה מרחוק, ונדמה לו להפך מן האמת, וכמו-כן הוא בעיני השכל בכמה בחינות, כגון: לפעמים נדמה לו שחברו נוטה מן האמת או שעושה כנגדו שלא כהגן וכו', ומחמת זה יש בלבו עליו ותוכל להתעורר מחלקת על-ידי-זה, ונדמה לו שחולק על חברו לשם שמים, ובאמת הכל בא מטעות של פח המדמה, שפח המדמה הטעה אותו, עד שנדמה לו על חברו דברי שקרים ובדויים, וכן יש בזה כמה בחינות מה שעני השכל נוטות מן האמת על-ידי טעות של המדמה, כי פח המדמה יכול להטעות אפלו מי שהוא טוב עין, על-כן

צְרִיכִים לָזֶה שְׁמִירָה יִתְרָה, לְשֹׁמֵר אֶת עֲצֻמוֹ
מְאֹד מְטָעוֹת שֶׁל הַמְדָּמָה, וְזֶה זוֹכִין עַל-יְדֵי
שְׁשׂוּמְרִין אֶת עֲצֻמוֹ מְאֹד מִלְּשׁוֹן הָרַע מְלֹאמְרוֹ
וּמִלְּקַבְלוֹ, כִּי עַל-יְדֵי לְשׁוֹן הָרַע מִתְגַּבֵּר הַמְדָּמָה
וְנִפְגָּם הַזְכָּרוֹן לְזִכֵּר תְּמִיד בְּעֶלְמָא דְאַתִּי שֶׁהוּא
תְּלוּי בְּתַקוֹן הָעֵינַיִם כַּנִּ"ל (שם).

ח.

עַל-יְדֵי לְמוֹד זְכוּת שֶׁהָאָדָם מְלַמֵּד עַל הָרָשָׁע,
עַל-יְדֵי-זֶה הָאָדָם נִצַּל מֵרַע עֵין שֶׁל הָרָשָׁע,
גַּם מֵה שֶׁהָרָשָׁעִים זוֹכִין בְּדִין, וַיִּמְרִים וּמְסַלֵּק
מִשְׁפָּטָיו יִתְבָּרַךְ מֵהֶם, הַכֹּל הוּא לְטוֹבַת הַצַּדִּיק,
כִּי גַם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלַמֵּד זְכוּת עַל הָרָשָׁע
בְּשִׁבִיל לְהַצִּיל אֶת הַצַּדִּיק מֵרַע עֵין שֶׁל הָרָשָׁע
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נ"ה).

ט.

עַל-יְדֵי רְאִית פְּנֵי הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, עַל-יְדֵי-זֶה
זוֹכִין לְהִסְתַּכֵּל בְּעֲצֻמוֹ עַל כָּל הַמַּדּוּת הַנִּמְשָׁכוֹת
מֵאֲרַבְעָה יְסוּדוֹת, אֵיךְ הוּא אוֹחֵז בָּהֶם, וְלָשׁוּב

בתשובה על כל הפגמים שבהם (לקוטי-מוהר"ן,
חלק ב', סימן ס"ז).

י.

לראות את עצמו עם הצדיק האמת, הוא גם-כן דבר גדול מאוד, בודאי כשזוכין לשמע מפיו תורה הוא מעלה יתרה, אבל כשאין שומעין תורה, הראיה לבד היא גם-כן טוב מאוד, כי על-ידי שרואין את עצמו עם הצדיק על-ידי-זה מאיר ומתנוצץ מחו ודעתו, ועל-ידי-זה זוכה לקבל גדלה, ועל-ידי-זה זוכה כל אחד לחפש חרושין דאורייתא כראוי לו לפי מחו, ועל-ידי-זה זוכה לבושה ותשובה ולענוה אמתית, שהיא בחינת חיים נצחיים של עולם הבא (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ע"ב).

יא.

על-ידי ההסתכלות לבד שרואין פני הצדיקי אמת, על-ידי-זה יכולים לחזור למוטב, ומועיל

שלט

העין רואה

לו לקדשה מאד (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ע"ה).

☆☆☆

תפלה נוראה ונפלאה

העתק מספר "לקוטי-תפלות ובקשות"
הבנוי ומיסד על הספר הקדוש "לקוטי-עצות"

אות עינים

.א

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתזכני
להתקרב אל הצדיק שבעדור, ואזכה להסתכל
עליו תמיד, ועל-ידי הסתכלותי עליו אזכה לבטל
ממני מדת העצבות והעצלות והתאוות הרעות, אתה
לבד יודע מה שכתב עבר על נפשי מיום היותי על
האדמה עד היום הזה, כי נלפדתי בכל מיני תאוות
והרהורים רעים שבאים בדרך כלל מעצבות ועצלות,
אוי לי וי לי, שנפלתי כבר בעצבון ובמרירות כזו,

עַד שֶׁקִּשָּׁה עָלַי לְצֵאת מְזָה, וְכֹל מָה שֶׁאֲנִי מִנְתֵּק
 עֲצָמִי לְצֵאת, יוֹתֵר מִתְגַּבְּרוֹת עָלַי הַתְּאוּוֹת הָרַעוֹת
 וְהַמְדוֹת הָרַעוֹת, עַד שֶׁאֵין בְּיָדִי לְהִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם
 כָּלֵל, אֲנִי יְהוּה, חוּס וְרַחֵם עָלַי, וְזַכְּנִי לְהִתְקַרֵּב אֶל
 הַצְּדִיק שְׂבִדוֹר, וְאַזְכֶּה לְלַמֵּד תּוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה שְׂגֵלָה,
 וְאַזְכֶּה לְהִסְתַּכֵּל בְּפָנָיו הַמְּאִירִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֶזְכֶּה
 לְזַכֵּךְ אֶת נַפְשִׁי הָאֲמֻלָּה, וְאַזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל שְׁלֵמוֹת
 הַשְּׂמֻחָה, וְאַהֲיָה תָּמִיד שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב תָּמִיד, רַחֵם
 עָלַי, וְזַכְּנִי לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי בְּקִדְשָׁה וְטָהְרָה גְּדוּלָּה
 בְּאֵמֶת וּבְתָמִים.

ב.

וּתְזַכְּנִי לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי תָּמִיד, וְתַעֲזְרֵנִי לְהַעֲצִים
 אֶת עֵינַי מִרְאוֹת בְּרָע, וְתִהְיֶה בְּעֶזְרִי שְׁלֵא
 תִּהְיֶה לִי שׁוּם הִסְתַּכְלוּת עַל שׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם הַזֶּה
 כָּלֵל, וּבְכַפָּרְט תַּעֲזְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַמְלִטֵנִי שְׁלֵא אֶסְתַּכֵּל,
 חֵס וְשְׁלוֹם, עַל שׁוּם דְּבָר הַמְּבִיא לִי הַרְהוּר, חֵס
 וְשְׁלוֹם, כִּי עֵקֶר הַנְּאוּף תְּלוּי בְּעֵינַיִם, חוּס וְרַחֵם
 עָלַי, וְהַצִּילֵנִי וּמְלִט נַפְשִׁי מֵעֵתָה מִפְּגַם הָרְאוֹת, וְלֹא
 אֲתוּר אַחַר לְבָבִי וְאַחַר עֵינַי, הַעֲבֵר עֵינַי מִרְאוֹת שְׁוֹא

בְּדַרְכֵיךָ חַיֵּינִי, וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת רְגִיל לְהִסְתַּכֵּל תָּמִיד
עַל הַצִּיצִית שְׁעָלִי, וּבִזְכוּת מְצוֹת צִיצִית שְׁאֲנִי מְקַיֵּם,
אַזְכֶּה לְהִנָּצֵל מִתְּאֵוֹת נְאוּף הַבּוֹעֶרֶת בִּי, חוּם וְרַחֵם
עָלַי, וְזַכְּנֵי לְקַדְּשׁ וּלְטַהֵר אֶת עֵינַי, שֶׁכָּבֵר לֹא אֶתוֹר
אַחַר רְאוֹת עֵינַי שֶׁנִּלְכַּדְתִּי בָּהֶם זֶה יָמִים וְשָׁנִים.

ג.

רַחֵם עָלַי, אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, וְאַזְכֶּה לְהִנָּצֵל מִשְׁקָרִים
שֶׁלֹּא יֵצֵא מִפִּי דְבַר שֶׁקֶר לְעוֹלָם, וְעַל-יְדֵי-זֶה
אַזְכֶּה לְעֵינַיִם בְּשֵׁרוֹת, לְעֵינַיִם טוֹבוֹת, לְעֵינַיִם זְכוֹת
וְקְדוּשׁוֹת, וְתִצְיֵלְנִי מִפְּגָם הָרְאוֹת, וְתִקְדֵּשׁ אֶת עֵינַי
תָּמִיד, וְלֹא אֶסְתַּכֵּל עוֹד בְּשׁוֹם דְּבַר הַפּוֹגֵם אֶת
הָרְאוֹת, רַק אַזְכֶּה לְהִסְתַּכֵּל בְּעֵינַי בְּתוֹרַתְךָ, וּלְהִסְתַּכֵּל
עַל צְדִיקֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים וְעַל כָּל הַדְּבָרִים הַמְקַדְּשִׁים
אֶת הָעֵינַיִם, עַד שֶׁיְהִיוּ עֵינַי קְדוּשׁוֹת וְטְהוֹרוֹת תָּמִיד
בְּאֵמֶת לְאֱמֶתֶה, וְאַזְכֶּה לְתַקֵּן מְהֵרָה אֶת כָּל הַפְּגָמִים
שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעֵינַי, וְתַעְזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְתִשְׁמְרֵנִי מִקְּלָקוֹל
חוּשׁ הָרְאוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, וְלֹא יִכְהוּ מְאוֹר עֵינַי
לְעוֹלָם וְגַם עַד זְקֵנָה וְשִׁיבָה אֶל תַּעֲזֹבֵנִי, וְתִשְׁמֹר אֶת
אוֹר עֵינַי תָּמִיד לְמַעַן אַזְכֶּה לְהִגּוֹת בְּתוֹרַתְךָ יוֹמָם

וְלִילָהּ, וְלַנֶּהַד שָׁנָה מֵעֵינַי, וְלֹא יִגִּיעַ לִי עַל-יַדֵי-זֶה
 שׁוֹם הַזֶּק וּמַחֲוֹשׁ לְעֵינַי, וַיְהִי עֵינַי מְאִירוֹת כְּשִׁמְשׁ
 וּכְיָרֵחַ.

ד.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּרְאֶה בְּעֵינֵינוּ וּדְחַקְנוּ וְעַמְלָנוּ,
 וְתִשׁוּר בְּעֵינֵינוּ וְתִכְבִּיט בְּעַמְלָנוּ, וְתַצִּיץ עֲלֵינוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ, וְתִשְׁגִּיחַ עֲלֵינוּ בְּעֵין חֶמְלָתְךָ, וְתִשְׁמְרֵנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ הַטּוֹבִים, וְתִצְלִילֵנוּ תָּמִיד מֵרַע עֵין, שֶׁלֹּא
 תִּהְיֶה לָנוּ שׁוֹם עֵין רָעָה עַל שׁוֹם אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם,
 רַק נִסְתַּכַּל תָּמִיד עַל כָּל אֶחָד בְּעֵין טוֹבָה, וְנִזְכָּה
 לְהִיּוֹת מִתְּלַמִּידוֹ שֶׁל אֲבִרָהּ אָבִינוּ, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם,
 שֵׁשׁ לָהֶם שְׁלֹשׁ מִדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁהֵן: עֵין טוֹבָה וְנִפְשׁ
 שֶׁפֶלֶה וְרוּחַ נְמוּכָה, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִילֵנוּ מִתְּלַמִּידוֹ שֶׁל
 בְּלָעַם הָרָשָׁע, שֵׁשׁ לָהֶם שְׁלֹשׁ מִדּוֹת רָעוֹת, שֶׁהֵן:
 עֵין רָעָה וְרוּחַ גְּבוּהָה וְנִפְשׁ רַחֲבָה. אָבִינוּ מְלַכְנוּ,
 אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאָנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ יּוֹצְרֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ, קְדוֹשׁ
 יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלִיךְ הַטּוֹב וְהַמִּיטִיב
 לְכָל, טוֹב עֵין בְּאַמַּת, זַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שֶׁאִזְכָּה

הַעֵין רוֹאָה

שמג

לְהַדְבִּיק בְּמִדּוֹתַי הַטּוֹבוֹת לְהִיּוֹת טוֹב עֵין בְּאֵמֶת
תְּמִיד, וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מֵעֵין רָעָה, שֶׁלֹּא
תִּשְׁלַט בָּנוּ שׁוֹם עֵין רָעָה מִשׁוֹם אָדָם וּמִשׁוֹם נְבִירָא
שֶׁבְּעוֹלָם, וְלֹא יִהְיֶה לְרַע עֵין שׁוֹם כַּח וְשׁוֹם שְׁלִיטָה,
וְלֹא יוּכַל לְהַזִּיק לָנוּ כָּלֵל, חֵס וְשְׁלוֹם, לֹא בְּגַשְׁמִיּוֹת
וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים,
טוֹב וּמִיטִיב לְכֹל, טוֹב עֵין, אֲתָה לְבַד
יודֵעַ אֶת עֲצָם הַתְּגַבְּרוֹת הַרַע עֵין, שֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלֵינוּ
מְאֹד, שְׁעֵינוּ רָעָה בְּקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל, עִם קְדוּשָׁה,
וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מִתְגַּבֵּר עָלֵינוּ בְּיוֹתֵר בְּכַמָּה תַּחֲבוּלוֹת
לְהַרְחִיקֵנוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, מֵעֲבוֹדָתְךָ בְּאֵמֶת, וְרוֹדֵף
אוֹתָנוּ מְאֹד, מָלֵא רַחֲמִים, מָלֵא טוֹב, אֲתָה יודֵעַת אֶת
לְבַבְנוּ, אֲתָה יודֵעַת אֶת כָּל אֲשֶׁר עָבַר עָלֵינוּ עַל-יְדֵי
הַרַע עֵין שֶׁל הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים וְהַרוֹדְפִים אַחַר
הַבָּאִים לְהִתְקַרֵּב בְּאֵמֶת לְעֲבוֹדָתְךָ וּלְתוֹרָתְךָ, וְגַם
אֲתָה יודֵעַת גְּדֹל חֲלִישׁוֹתֵנוּ לְעֵמֹד נֶגֶד עֵינֵם הַרַעָה,
וְעַתָּה הוֹדִיעֵנוּ נָא, אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, אָנָּה מְפַנֶּיֶה
נְבִירָח, וְאֵיהָ אֵיפֹה הַמְּקוֹם לְהִתְחַבֵּא וּלְהִטְמֵן מִפְּנֵי
עֵינֵם הַרַעָה, הַבִּיטָה בְּעֵינֵינוּ כִּי רַבּוּ מְכֹאוֹבֵינוּ

וצרות לבבנו, "הטה אלהי אזנך ושמע, פקח עיניך
 וראה שוממותנו, כי על צדקותינו אנחנו מפילים
 תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים", כי ידענו
 באמת, כי אנחנו בעצמנו החיבים בכל זה, כי לולא
 חטאינו ופשעינו המרבים והעצומים, לא היינו
 צריכים להתירא מפניהם כלל, אבל מה נעשה,
 אבינו, כי הסכלנו הרבה מאד, חטאנו העוינו
 והרשענו וסרנו ממצוותיך, פעמים רבות הצלתנו,
 ואנחנו מרינו עצותיך, "ותמוגנו ביד עווננו",
 ובכל זאת אנו חפצים ומשתוקקים ומחפים ומיחלים
 בכל עת להתקרב לעבודתך באמת, כי אתה רוצה
 בתשובה, כי חנון ורחום אתה, וקרוב לכל קוראיך
 באמת, ועתה הצילנו נא, ברחמיך מן הרע-עין, כי
 אין לנו שום כח לעמד נגד אחד משונאינו, אף
 כי נגד כלם, ואין לנו על מי להשען, כי אם על
 אבינו שבשמים, לך לבד עיני תלויות, לך לבד עיני
 צופיות, "דלו עיני למרום" אולי יראה יהוה בעניי,
 אולי יחוס, אולי ירחם, הבט נא רחם נא והושיעה
 נא צאן מרעיתך ואל ימשל בנו הרע עין כלל,
 "הבט משמים וראה", כי היינו ללעג וקלס. "הבט
 משמים וראה מזבול קדשך ותפארתך, איה קנאתך

וּגְבוּרוֹתֶיהָ, הַמוֹן מַעֲיָה וְרַחֲמֶיהָ אֵלֵי הַתְּאֶפְקוֹ", מְלֵא
 רַחֲמִים, טוֹב לְכָל, טוֹב וּמִיטִיב, טוֹב וּמִיטִיב לְרָעִים
 וְלַטּוֹבִים, טוֹב בְּאֶמֶת תָּמִיד, הַטּוֹב, כִּי לֹא כָלוּ
 רַחֲמֶיהָ, וְהִמְרַחֵם כִּי לֹא תִמּוּ חֲסָדֶיהָ, רַחֵם עָלֵינוּ
 בְּרַחֲמֶיהָ הַרְבִּים, וְהַצִּילֵנוּ מֵרַע עֵיץ מְכַל הַבְּחִינּוֹת,
 הֵן שְׁלֵא תִשְׁלַט בְּנוֹ שׁוֹם עֵיץ רָעָה מְשׁוֹם אָדָם
 וּמְשׁוֹם נִבְרָא שְׁבַעוֹלָם, וְתַבִּיט עָלַי בְּעֵינֶיהָ הַטּוֹבָה
 בְּעֵינָא חֲדָא דְרַחֲמֵי, וְתַמְשִׁיף וְתַשְׁפִּיעַ עָלַי טוֹב עֵיץ,
 וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי, שְׁלֵא תִהְיֶה עֵינִי רָעָה כְּלָל בְּגַדְלַת
 חֲבָרֵי וּבְגַדְלַת כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ, וְתַצִּילֵנִי מִפְּגָם הָרְאוֹת,
 וְתַשְׁמְרֵנִי תָּמִיד שְׁלֵא אֶסְתַּכֵּל בְּשׁוֹם דְּכָר הַמְּבִיא לְיַדִּי
 הַרְהוּרִים, חֵס וְשְׁלוֹם, וְלֹא בְשׁוֹם דְּכָר הַפּוֹגֵם אֶת
 הָעֵינַיִם, "הַעֲבֹר עֵינֵי מְרֵאוֹת שְׂוֹא בְּדַרְכֶיהָ חַיִּינִי",
 הַצִּילֵנִי מֵעֵץ נוֹאֶפֶת, "שְׁמְרָה נִפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֶל
 אֲבוֹשׁ, כִּי חֲסִיתִי בָךְ", וְכָל מָה שְׁחַטָּאתִי, עֲוִיתִי
 וּפְשַׁעֲתִי לְפָנֶיהָ, וּפְגַמְתִּי בְּעֵינֵי בְשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד, בְּאִנּוֹס
 וּבְרָצוֹן, וְהִרַע בְּעֵינֶיהָ עֲשִׂיתִי מִנְעוּרַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
 עַל הַכָּל תְּמַחֵל וְתַכַּפֵּר וְתִסְלַח לִי אֱלֹהֵי סְלִיחוֹת,
 חַנוּן הַמְּרַבֵּה לְסַלַח, וְתִזְכְּנִי מֵעַתָּה לְהִיּוֹת טוֹב עֵיץ
 בְּכָל הַבְּחִינּוֹת בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה גְדוֹלָה פְּרָצוֹנָה הַטּוֹב
 בְּאֶמֶת.

וְתִצִּילֵנוּ שְׁלֹא תִשְׁלַט בְּנוֹ שׁוֹם עֵיִן רָעָה מְשׁוֹם רַע
 עֵיִן שְׁבַעֲוֹלָם, וְלֹא יִזִּיק לָנוּ עֵינָם הָרָעָה
 כָּלֵל, הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת הֵן בְּרוּחַנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן,
 וְתִשְׁמֹר צְאֵתָנוּ וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן, כִּי אִם עָלֶיךָ
 לְבַד, אָבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִם, כִּי אֲשׁוּרָנוּ עַתָּה סְכָבוֹנוּ,
 עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ לְנִטּוֹת בְּאֶרֶץ, צָרִי יִלְטֵשׁ עֵינָיו לִי,
 אֲשֶׁא עֵינֵי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יָבוֹא עֲזָרִי עֲזָרִי מֵעַם
 יְהוָה עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ, כִּי אֵלֶיךָ אֱלֹהִים יְהוָה
 עֵינֵי בְךָ חִסִּיתִי אֶל תִּעַר נַפְשִׁי, עֵינֵי תָמִיד אֶל יְהוָה,
 כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רַגְלִי, אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת עֵינֵי
 הַיּוֹשְׁבֵי בַשָּׁמַיִם, הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם
 כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִירָתָהּ, כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ, חָנְנוּ יְהוָה חָנְנוּ כִּי רַב שְׁבַעֲנוּ
 בּוֹז.

ה.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְאֵה נָא בְּעֵינֵינוּ וְרִיכָה רִיבְנוּ,
 כִּי אַתָּה יֹדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ, כִּי צָרְכֵינוּ מְרַבִּים

הַעֵין רוֹאָה

שמז

מאד, וּדְעַתְנוּ קְצֵרָה לְפָרֵשׁ, עֲזַרְנוּ כִּי עָלִיךָ נִשְׁעַנְנוּ,
עֲנֵנוּ יְהוָה, עֲנֵנוּ כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אֲנַחְנוּ, אֵל תִּסְתֵּר
פְּנֵיךָ מִמֶּנּוּ הֲיִיה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעַתְנוּ, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ
אֵת כָּל תְּלָאוֹתֵינוּ, וּרְאָה אֶת עֲנִיֵּינוּ וְאֵת עֲמָלָנוּ
וְאֵת לַחֲצָנוּ, "זְכוּר יְהוָה מָה הָיָה לָנוּ הַבֵּיטָה וּרְאָה
אֶת חֲרַפְתָּנוּ", חוּס וְחַמַּל עָלֵינוּ, "שְׁמַרְנֵי מִיַּדֵּי פַח
יִקְשׁוּ לִי וּמִקְשׁוֹת פְּעָלֵי אֶזְרָא, שְׁמַרְנֵי כְּאִישׁוֹן בֵּת עֵין
בְּצֵל כְּנִפְיָךָ תִּסְתִּירְנֵי, מִפְּנֵי רִשְׁעִים זֶה שִׁדּוּנֵי אוֹיְבֵי
כְּנִפֵּשׁ יִקִּיפוּ עָלַי, וְאֲנִי עֲנִי וְכוֹאֵב", אֵין לִי שׁוּם בֵּית
מְנוּס כִּי אִם אֵלֶיךָ לְבָד, "אֵלֶיךָ יְהוָה אֶקְרָא וְאֵל
יְהוָה אֶתְחַנֵּן, מַה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרִדְתִּי אֵל שְׁחַת הַיּוֹדֵךְ
עֲפָר הַיִּגִיד אֲמַתְךָ, עֵינֵי נִגְרָה וְלֹא תִדְמָה מֵאֵין
הַפְּגוֹת, עַד יִשְׁקִיף וַיִּרְא יְהוָה מִשָּׁמַיִם", הוֹשִׁיעֵנוּ
מִלֵּא רַחֲמִים, הוֹשִׁיעֵנוּ בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, וְקִים בְּנוּ
מִקְרָא שְׁפָתוֹב: וְעַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמְנָה יוֹשֵׁעַ,
הַצִּילֵנִי וְשְׁמַרְנֵי מִרַע עֵין הַמְּבִיא לִיֵּדִי שְׁכַחָה שְׁהִיא
מִיַּתַּת הַלֵּב, שְׁבִירַת לֵב, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת
מִלֵּב הַיִּתִּי כְּכֹלִי אוֹבֵד, עֲזַרְנֵי שְׁלֹא אֲשַׁכַּח אֶת
עוֹלָמִי הַנִּצְחִי וְהַקִּים לְעַד, חוּסָה עָלַי כְּרֹב רַחֲמֶיךָ
כְּרֹב יְשׁוּעָתְךָ כְּרֹב טוֹבוֹתֶיךָ, כְּרֹב הַצְּלוֹתֶיךָ, יְהִמוּ

מעיף עלי, על נרדף כמוני, על חסר דעה וחסר
עצה כמוני, אמיץ וחזק את לבבי ביראתך ועבודתך,
וזכני שאשים אל לבי ואזכר היטב בלבי וכדעתי
תמיד את התכלית האחרונה, ואזכה לדבק מחשבותי
ולבבי בעלמא דאתי, כי אתה יודע את גדל הצער
והבושה שיהיו בעלמא דאתי למי שלא קשט עצמו
בעולם הזה, והיא אבדה שאינה חוזרת לעולם, כי
שם אין מעשה וחשבון מועיל כלל, כי מי שלא
טרח בערב שבת, מה יאכל בשבת, "מעות לא יוכל
לתקן וחסרון לא יוכל להמנות", ואין מועילה שם
שום רחמנות בעולם. זכני עתה ברחמיה, שאזכה
לזכור בעולם הזה את העולם הבא תמיד, ואל
יליזו מעיני ולא אסיר מדעתי זכרון העולם הבא
תמיד, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה אליך
באמת, ואזכה לתקן בחיי את כל אשר שחתי
בשוגג ובמזיד, באנס ובכרצון, ותזכנו שתגן עלינו
זכות וכח הצדיקים האמתיים שיש להם כח להציל
אותנו מכל מיני רע עין שבעולם, והם ילחמו
לפנינו ויכניעו וישברו ויבטלו את כל מיני רע עין
בשרשו שלמעלה, וימתיקו ויבטלו את הרע עין
של התנשאות על-ידי שרש המלכות שהוא מלכות

משיח בן דוד "יפה עינים וטוב ראי", וימשיכו
 עלינו אורו של משיח שיבוא במהרה בימינו, ומכל
 צרותינו יושיענו ויגאלנו.

.1

וזכנו לבנים זכרים חיים וקיימים, ויהיו עוסקים
 בתורתך ומקיימים מצוותיך ועושים רצונך
 כל ימיהם לעולם, הם ובניהם ובני בניהם עד עולם,
 ויהיה נשאר זכרנו לדורי דורות, עד סוף כל הדורות,
 ותשמרם ותצילם מכל חטא ועון ואשמה, ותאריך
 ימיהם ושנותיהם, ויגדילו שמך עד עולם.

.2

אבינו שבשמים, מלא משאלותינו ברחמים,
 והצילנו מכח המדמה וממיתת הלב
 ומשכחה ומרע עין בכל הבחינות, וזכנו לזכרון
 דקדושה, שנזכה תמיד לדבק מחשבתנו בעלמא
 דאתי בכל יום ויום ובכל מקום ומקום בכלל
 ובפרט, ולא נאבד את עולמנו, חס ושלום, בחנם,

"וְנִזְכֹּר אֶת יְמֵי הַחֹשֶׁךְ, כִּי הִרְבָּה יְהִיו כָּל שָׁבָא
 הַבָּל", וְנִזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵנוּ בְיָמֵי בַחְרוּתֵנוּ, "עַד
 אֲשֶׁר לֹא תַחֲשֹׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים
 וְשָׁבוּ הָעֵבִים אַחַר הַגָּשֶׁם", וְנִזְכֶּה לְזִכֹּר אֶת כָּל
 דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְלֹא נִשְׁכַּח דְּבַר מִמִּשְׁנַתֵּנוּ, וְלֹא
 נִשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵינוּ וְאֲשֶׁר שָׁמְעוּ
 אָזְנֵינוּ מִפִּי חֲכָמֵי הָאֱמִתִּיִּים, וְנִזְכֹּר בְּעֶלְמָא דְאֵתִי
 תָּמִיד, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וְלִהְיוֹת
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב תָּמִיד. וְזִכֹּר לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֶת
 בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ, וְקַיִם לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: וְזִכְרָתִי
 אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶת אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶת
 בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר, וְנֹאמַר: וְזִכְרָתִי
 לָהֶם בְּרִית רֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה,
 וְנֹאמַר: זִכְרָתִי לָךְ חֹסֵד נְעוּרֶיךָ אֶהְבֵּת כְּלוּלוֹתֶיךָ
 לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה. וְנֹאמַר: הִבֵּן
 יְקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֵלֵד שְׁעֵשׂוּעִים כִּי מִדֵּי דְבָרֵי
 בּוֹ זְכוֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד, עַל-כֵּן הָמוּ מְעֵי לוֹ, רַחֵם
 אֲרַחֲמֶנּוּ נָאִם יְהוָה. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְהוָה וְחֲסְדֶיךָ כִּי
 מַעוֹלָם הֵמָּה. חֲטֵאת נְעוּרַי וּפְשָׁעַי אֵל תִּזְכֹּר, כְּחֲסְדֶךָ
 זְכֹר לִי אֶתָּה לְמַעַן טוֹבֶךָ יְהוָה.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, חוּם וְרַחֵם עָלַי, וְקַדֵּשׁ וְטַהַר
 אֶת מַחִי, וְאַזְכֵּה לְצֵאת מִכָּל מִינֵי הַמְיוֹנוֹת
 הַמְטָעִים וּמַבְלָבְלִים אוֹתִי, וּבְכַפֵּר מִהַמְיוֹנוֹת
 שֶׁנִּכְנְסוּ בִי לְצֵאת וּלְחַלֵּק עִם חֲבֵרִי, שֶׁנִּדְמָה לִי
 כְּאִלּוּ חֲבֵרִי נוֹטֵה מִן הָאֱמֶת אוֹ שְׁעוֹשֶׂה כְּנִגְדִי
 שְׁלֹא כְּהֶגֶן, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, אַתָּה
 לְבַד יוֹדֵעַ אֶת הַקְּלָפָה הַמְרָה הַזֹּאת שֶׁנִּתְפַּשְׁטָה
 עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר מֵרַב עֲוֹנוֹת נִתְגַּבֵּר כַּח הַמְדַמָּה
 בְּאָדָם, וּמְטָעָה אוֹתוֹ בְּשִׁקְרִים, וּמְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ
 לְהִסְתַּכֵּל בְּעֵיִן רָעָה עַל חֲבֵרוֹ וּלְחַלֵּק עָלָיו וְהַמְדַמָּה
 מְטָעָה אֶת הָאָדָם כָּל-כָּף, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאִלּוּ
 הוּא עוֹשֶׂה מְצוּה בְּזֶה שְׂרוּדָף אֶת חֲבֵרוֹ וְחוֹלֵק
 עָלָיו, וּבְאֱמֶת כָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִכַּח הַמְדַמָּה שֶׁמִּתְגַּבֵּר
 עַל-יְדֵי הַבּוֹרֵי לְשׁוֹן הָרַע וּרְכִילוֹת, אֲנִי יְהוָה,
 חוּם וְרַחֵם עָלַי, וְזַכֵּנִי לְכֹרֵחַ מִמַּחְלֶקֶת, וְשִׁמְרֵנִי
 מִלְּשׁוֹן הָרַע וּמִרְכִילוֹת, וְלֹא אוֹצִיא דְבַר רָעָה עַל
 שׁוֹם בֵּר יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּעוֹלָם, הֵן עַל גְּדוּלִים וְהֵן עַל
 קְטַנִּים, וְלֹא יֵצֵא מִפִּי שׁוֹם דְּבוּר רַע עַל שׁוֹם
 בֵּר יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּעוֹלָם, חוּם וְרַחֵם עָלַי וְזַכֵּנִי לְכֹרֵחַ
 מִמַּחְלֶקֶת, וּלְעוֹלָם לֹא אֶדוֹן אֶת חֲבֵרִי לְרָעָה,

וְאֶפְלוּ כְּשִׁיפָנָס בִּי אֵיזָה רְצוֹן לְחֶלֶק, חֶסֶם וְשָׁלוֹם,
עַל חֲבָרִי, זִכְנִי לִידַע תַּכְּף־וּמְיָד שְׁזָה בָּא לִי
מְעוֹוֹנוֹתֵי הָרַבִּים, שְׁעַל־יְדֵי־זָה נִתְגַּבֵּר בִּי הַדְּמִיוֹן,
כִּי כָּל מִינֵי מַחְלָקֶת נִמְשָׁכִים רַק מִדְּמִיוֹנוֹת,
שְׁמַדְמָה בְּדַעְתּוֹ כְּאֵלוֹ חֲבָרוּ נוֹטָה מִן הָאֲמֶת, אוֹ
כְּאֵלוֹ חֲבָרוּ רוֹצָה בְּרַעְתּוֹ, שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְּךָ,
וְזִכְנִי לְהַנְצִל מִכַּח הַמְּדַמָּה, חוּס וְרַחֵם עָלַי, וְרֹאֵה
בְּעַנְיִי וְשֵׂא נָא לְכָל חֲטָאוֹתַי, וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת עִם הַכֹּל
בְּשָׁלוֹם תָּמִיד.

ח.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲמָה יִדְעָתָּ מִי וְמִי עוֹמְדִים
עָלֵינוּ, שְׁלֹא אֶחָד בְּלִבָּד עוֹמֵד עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, אֶלֶּא הַרְבֵּה מְאֹד עוֹמְדִים
עָלֵינוּ, וּבְכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, "יִהְיֶה מָה רַבּוֹ
צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי, רַבִּים אוֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין
יְשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאֵלֵהֶם סְלָה", "כָּל רוֹאֵי יִלְעִיגוּ לִי
כְּטִירוֹ בְּשֹׁפָה יִנִּיעוּ רֹאשׁ, שָׂרְקוּ וַיַּחֲרְקוּ שֵׁן, אָמְרוּ
בְּלִעְנֵנוּ", וְעֵינֵיהֶם לְטוֹשׁוֹת עָלֵינוּ "הֵמָּה יִבִּיטוּ
יִרְאוּ בִּי", וְעֵינֵיהֶם רָעָה עָלֵינוּ כָּל הַיּוֹם, רְבוֹנוֹ

הַעֵיִן רוֹאָה

שנג

שֶׁל עוֹלָם, יוֹדֵעַ הַתְּעַלּוּמוֹת, אֶתָּה יוֹדֵעַ אֶת גְּדֹל
עֵצָם עֵינָם הָרָעָה מְאֹד, שְׂרוּצִים לְהַתְגַּבֵּר עָלֵינוּ,
חֲלִילָהּ, אֲשֶׁר אֵין אָנוּ יוֹדְעִים אִיךָ לְהַטְמִין וּלְהַסְתֵּר
מִפְּנֵי אָרֶס עֵינֵיהֶם הָרָעוֹת, "צָרִי יִלְטֹשׁ עֵינָיו
לִי, וְאֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ, נִבְזָה וְחָדַל אִישִׁים",
פָּגוּם וּמְקַלְקֵל הָרוּס וְנִשְׁחָת, נִגּוּעַ וּמַעֲנָה, מְטוֹרֵף
וּמְבַלְבֵּל, חֲלוּשׁ כַּח חֶסֶר דַּעַה, מְרַחֵק בְּתַכְלִית
הַרְחוּק, לְהִיכֵן אֶבְרַח, לְהִיכֵן אָנוּס, אִיזוּ עֲצָה,
אִיזוּ תַחֲבוּלָה אֶבְקֵשׁ לְקַבֵּל כַּח לַעֲמֹד בְּקִשְׁרֵי
הַמְּלַחְמָה, מָה אָמַר, מָה אֲדַבֵּר, מָה אֶצְטַדֵּק,
הַאֵלֹהִים מַצָּא אֶת עוֹנֵי, לָךְ יְהוָה הַצְדָּקָה וְלִי כִשֶׁת
הַפְּנִים כִּיּוֹם הַזֶּה. "דִּלּוֹ עֵינֵי לְמָרוֹם, דִּלּוֹ עֵינֵי
לְמָרוֹם", עֵינֵי לָךְ תְּלוּיוֹת, עֵינֵי, עֵינֵי לָךְ מִיַּחְלּוֹת,
"אֵלֶיךָ נִשְׂאֵתִי אֶת עֵינֵי הַיּוֹשְׁבֵי בַשָּׁמַיִם, דִּלּוֹ
עֵינֵי לְמָרוֹם יְהוָה עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי, עֵינֵי תָמִיד
אֵל יְהוָה כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשֶׁת רַגְלִי". שְׁמֶרָה נִפְשֵׁי
וְהַצִּילֵנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חִסִּיתִי בְךָ."

וּבִכֵּן תַעֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבַחֲסֶדֶיךָ הָעֲצוּמִים,
וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי הַדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר וְהַנְּכוּן, בְּאִפְּן
שְׂאֵזְכָה לְהַנְצִיל מֵאָרֶס עֵינֵיהֶם הָרָעָה שֶׁל הָאוֹיְבִים

וְהַשׁוֹנְאִים, וְתִזְכְּנוּ שְׁנוּזָה לְהַדְבִּק בְּמַדוּתֵיךָ
הַקְּדוּשׁוֹת, וְנִזְכָּה לְדוֹן אֶת כָּל הַרְשָׁעִים וְכָל
הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים, כְּלָם נִזְכָּה לְדוֹנָם לְכַף זְכוּת
תְּמִיד, וְלִהְשֵׁתִּיל בְּכָל עֵז לְמַצֵּא בָּהֶם זְכוּת
תְּמִיד, וְתַפְשֵׁט יָדְךָ הַגְּדוּלָּה, וְתֵאָחֵז בְּמִשְׁפָּט
יְדִיךָ, וְתַפְלֵטֶם מִמִּשְׁפָּטֶם זְמַן כְּפִיר, וְעַל-יְדֵי צֶל
יָדְךָ הַקְּדוּשָׁה תִכְסֶּה עָלֵינוּ וְתַצִּילֵנוּ מֵאָרֶס עֵינֵיהֶם
הַרְעוֹת, וּבְצֶל כְּנַפֶּיךָ תִסְתִּירֵנוּ, וְתִכְהֶה וְתַחֲשִׂיךְ
מֵאוֹר עֵינֵי הַרְשָׁעִים עַל-יְדֵי צֶל יָדְךָ הַקְּדוּשָׁה, בְּאִפֶּן
שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוּם כַּח לְאָרֶס עֵינֵיהֶם הַרְעוֹת לְהִזִּיק
לָנוּ כָּלֵל, וְתִשִּׁים פְּרָגוֹד וּמָסָךְ הַמְּבַדִּיל בֵּין עֵינֵיהֶם
הַרְעוֹת וּבֵינֵינוּ, וְתִקְּיִם בָּנוּ מִקְּרֵא שְׁכָתוֹב: וּבְצֶל
יְדֵי כְּסִיתֶיךָ, וְתַחֲזִק מֵאוֹר עֵינֵינוּ, וְתִקְדֵּשׁ אֶת עֵינֵינוּ
בְּכָל מִינֵי קְדוּשׁוֹת, וְתַעֲזָרְנִי וְתִשְׁמְרֵנִי לְבַל אֶסְתַּכֵּל
בְּשׁוּם דְּבַר הַפּוֹגֵם אֶת הָרְאוֹת, וְאֵל תִּטְשֵׁנִי וְאֵל
תַּעֲזֹבֵנִי בַיָּדָם, חַס וְשָׁלוֹם, וְתַצִּיל עָנִי כְּמוֹנֵי מַחֲזִק
מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "מַצִּיל עָנִי מַחֲזִק מִמֶּנּוּ וְעָנִי
וְאָבִיוֹן מִגּוֹזְלוֹ", וְתִקְּיִם בָּנוּ מִקְּרֵא שְׁכָתוֹב: "צוּפֶה
רָשָׁע לְצַדִּיק וּמִבִּקֵּשׁ לְהַמִּיתוֹ, יִהְיֶה לֹא יַעֲזֹבֵנוּ
בַיָּדוֹ וְלֹא יִרְשִׁיעֵנוּ בְּהַשְׁפָּטוֹ", עֲזָרְנוּ שִׁיתַּחֲזִק

מֵאוֹר עֵינֵינוּ בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה, עַד שְׂיֵהִיָּה
לָנוּ כַּח לְרֵאוֹת לְמַרְחוֹק, וְנִזְכָּה וְנַחֲיָה וְנִרְאָה וְנִשְׁיָג
צְדָקְתָּךְ וְיִשְׁרֵת דְּרָכְךָ, וְנִדְעַ וְנִבְיִן, כִּי יִהְיֶה הַצְּדִיק,
אֶף-עַל-פִּי שְׁהֲרָשַׁע זֹכֶה בְּדִין, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּתְאַמֵּץ
וְתִתְחַזַּק אֱמוּנָתְנוּ, וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
בְּכָל לֵב וְנִפְשׁ, וְתִפְשִׁיט לְבָנוּ מֵעַקְמֵמוּת שְׁבַלְבָּנוּ,
וְתִסִּיר מֵאִתְּנוּ כָּל מִיָּנִי עַקְמֵמוּת שְׁבַלְבָּנוּ, וְתִישָׂר
אֶת לְבָבְנוּ לְהֶאֱמִין בְּךָ בְּשִׁלְמוֹת הָאֱמוּנָה בְּלִי שׁוֹם
עַקְמֵמוּת כָּלֵל, וְאִזְכָּה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמֵי עַל-יְדֵי
שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה לְהִתְפַּלֵּל עַל כָּל צָרָכֵי
לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר
עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה וְאֶסְפֹּר לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת וּבִתְמִימוּת
וּבִישׁוּר לְבָב, בְּלִי שׁוֹם עַרְמָמוּת וְעַקְמֵמוּת כָּלֵל,
וְאִזְכָּה לְהֶאֱמִין כִּי הַכֹּל בְּרִשׁוֹתֶךָ, אֶפְלוּ לְשָׁנוֹת
הַטְּבַע, וְאִין אַתָּה מְקַפֵּחַ שְׂכָר כָּל בְּרִיָּה, כִּי צְדִיק
וְיִשָּׂר יִהְיֶה, וְאִזְכָּה תָּמִיד לְהִתְפַּלֵּל וּלְהוֹדוֹת לְךָ
בִּישׁוּר לְבָב בְּאֵמֶת וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה
גְדוֹלָה.

ט.

רבונו של עולם, רבונו של עולם, קדוש
 אתה ונורא שמך משתף בשם הצדיקים
 האמתיים עשה למען שמך, וקדש את שמך,
 וגלה האמת בעולם, וזכנו ברחמיך העצומים,
 שנזכה לידע באמת מי הוא הראש-בית של העולם
 עתה, אשר מקבל כח מהצדיקים האמתיים, וזכנו
 בחמלתך הגדולה להתקרב אליו באמת, ולהיות
 נכלל תמיד באמת בהשם והפאר והחן האמתי
 של הצדיקים האמתיים, ולהתקשר ולהדבק בהם
 באמת בקשר אמיץ וחיזק כל ימט לעולם, באפן
 שנזכה על-ידי-זה להסתכל על עצמנו מעתה
 בכל המדות והתאוות של כל הארבעה יסודות
 לזכך ולטהר אותם מכל רע, ולשוב בתשובה
 שלמה באמת על העבר, ולהתחזק מעתה באמת
 בכל עז ותעצומות לשבר ולבטל כל המדות
 הרעות וכל התאוות הרעות של כל הארבעה
 יסודות, ולזכות לכל המדות הטובות, ולעסק תמיד
 בעבודתך באמת בכל כחנו בכל לכבנו ובכל
 נפשנו ובכל מאדנו, עד שנזכה, שכל הארבעה

הַעֵיִן רוֹאָה

שְׁנֵי

יְסוּדוֹת שְׁבִגוּפָנוּ יִזְדַּכְּכוּ בְּאַמֶּת, וַיְהִי כֹלָם טוֹב
בְּלִי שׁוֹם אַחִיזַת הָרַע כָּלָל, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה שְׁיִכְלְלוּ
כָּל הָאֲרַבְּעָה יְסוּדוֹת בְּשִׂרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהֵם אֲרַבְּעַ
אוֹתִיּוֹת שֶׁל שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ יִתְבָּרַךְ, וְנִזְכָּה לְהִסְתַּכַּל
עַל עֲצָמָנוּ הַיָּטִב הַיָּטִב בְּכָל עֵת עַל מָה אֲתִינָא
לְהֵאֵי עֲלָמָא שְׁפִלָּה, וְלְהִסְתַּכַּל בְּכָל הַמַּהוּת לְזַכְּכֵם
וְלִטְהַרֵם וְלִקְדָּשָׁם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְלְהִסְתַּכַּל
בְּגִדְלַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ וּבְנִפְלְאוֹתָיו הַנּוֹרְאוֹת, אֲשֶׁר
הוּא עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּכָל עֵת וְעַתָּה, וְלְהִסְתַּכַּל
בְּתַקוּן הָעוֹלָם. וְנִזְכָּה שְׁיִמְשָׁכוּ עֲלֵינוּ מַחִין קְדוֹשִׁים
וּטְהוּרִים מִהַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁל צְדִיקֵי הָאֱמֶת,
וְנִזְכָּה מֵעַתָּה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחֲנֵנוּ וְדַעַתָּנוּ וְלֹא נַחֲשֹׁב
עוֹד שׁוֹם מִחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה כָּלָל, מִכָּל שִׁבְן שְׁלֹא
נְהַרְהֵר, חֵס וְשְׁלוֹם, שׁוֹם הַרְהוּר בְּעוֹלָם כָּלָל, וְנִזְכָּה
לְחַשֵּׁב בַּתּוֹרָה הַרְבֵּה, וְלַחֲדֹשׁ בְּכָל פַּעַם חֲדוּשִׁים
דְּאוּרֵייתָא אֱמֶתִיִּים הַרְבֵּה, כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְתִזְכְּנִי
לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי מֵעַתָּה שְׁלֹא אֶסְתַּכַּל עוֹד בְּמָה
שְׁאִסוּר לְהִסְתַּכַּל, מִכָּל שִׁבְן שְׁלֹא אֶסְתַּכַּל שׁוֹם
הַסְתַּכְלוֹת הַמְּבִיאָה לִיְדֵי הַרְהוּר, חֵס וְשְׁלוֹם, וְאִזְכָּה
לִידַע בְּכָל עֵת אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּזֶה, לְכָל יִתְגַּבְרוּ
הַהַרְהוּרִים, חֵס וְשְׁלוֹם, יוֹתֵר עַל-יְדֵי הַפְּחָד בְּיוֹתֵר,

וְעַל-יְדֵי נְעֻנּוּעַ הַרְאֵשׁ וְעֲצִימַת הָעֵינַיִם יוֹתֵר מִהַמְדָּה,
 בְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנָיִךְ כָּל זֶה, רַק אֶזְכָּה לְשׁוֹכַל אֲמַתִּי,
 לִי־עַ אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּעֵינַי בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה בְּאֲמַת,
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְהִנְצֵל וּלְהִשְׁמֵר מִכָּל
 דְּבַר רַע, וּתְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי מֵעֲתָה בְּאֲמַת, בְּחִסְדֶּיךָ
 הָעֲצוּמִים, וּתְזַכְּנֵנִי לְקִדְשׁ וּלְטָהָר אֶת כָּל הָאֲרָבֶעָה
 יְסוּדוֹת בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה, וְאֶזְכָּה לְהוֹסִיף בְּכָל פַּעַם
 קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁה, עַד שְׂאֶזְכָּה לְהִיּוֹת כְּלוּ טוֹב, עַד
 אֲשֶׁר לֹא תִזְיַק עוֹד לְעֵינַי שׁוֹם הַסִּתְּפָלוֹת בְּעוֹלָם
 כָּלֵל, וְאֶפְלוּ אִם אֶרְאֶה בְּעֵינַי מַה שְׂאֶרְאֶה, לֹא יִגִּיעַ
 לְדַעְתִּי וּמַחִי שׁוֹם צַד הִרְהוּר וּמַחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה כָּלֵל,
 וְלֹא תִבְלָבֵל שׁוֹם רְאִיָּה וְהַסִּתְּפָלוֹת אֶת דַּעְתִּי כָּלֵל,
 רַק אֶזְכָּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּקִדְשֶׁתְּךָ תָּמִיד, מָרָא דְעֵלְמָא
 כָּלֵא, זַכְּנֵנִי לְבוֹא לְכָל זֶה מְהֵרָה, אֶף-עַל-פִּי שְׂאֲנִי
 רְחוּק עֲתָה מִכָּל זֶה כְּמוֹ שְׂאֲנִי רְחוּק, עַד אֲשֶׁר קָשָׁה
 עָלַי לְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ עַל כָּל אֱלֹהִים, אֶף עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים
 אֲנִי בּוֹטָח וְעַל כַּח הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים אֲנִי נִשְׁעָן,
 שְׂתִזְכְּנֵנִי מְהֵרָה לְבוֹא לְכָל זֶה, כִּי הֵן "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא
 יִבְצֵר מִמֶּךָ מְזֻמָּה", וְאַתָּה עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת בְּכָל יוֹר
 וְדוֹר וּמִמֶּךָ לֹא יִפְלֵא כָּל דְּבַר.

י.

וּבְכֵן, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, מְלֵא רַחֲמִים, אָדוֹן
 יְחִיד, שְׁתַּעֲזְרֵנִי וּתְזַכְּנֵנִי לְרֹאוֹת אֶת עַצְמִי עִם
 הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, וְלִשְׁמַע מִפִּיהֶם
 הַקְּדוֹשׁ תּוֹרָה, וְאִפְלוּ בְּעֵת שֶׁלֹּא אֲזַכֶּה לִשְׁמַע מֵהֶם
 תּוֹרָה, אֲזַכֶּה עַל כָּל פָּנִים לְרֹאוֹתָם וּלְקַבֵּל פְּנִיָּהֶם
 הַקְּדוֹשׁוֹת, עַד שֶׁאֲזַכֶּה עַל-יְדֵי הָרֵאָאָה לְבַד, שְׂיַחֲזוּ
 וַיִּסְתַּכְּלוּ בִּי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים בְּעֵינֵיהֶם הַקְּדוֹשׁוֹת
 וְהַנּוֹרְאוֹת, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְנוּצֵץ מַחִי בְּהַתְנוּצְצוֹת
 גְּדוֹלָה וּבְהֶאֱרָה נִפְלְאָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזַכֶּה לְקַבֵּל
 גְּדֻלָּה אֲמִתִּית כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, כְּפִי הָרֵאָוִי לִי
 בְּאֵמֶת, כְּפִי מַחִי, וְעַקֵּר הַגְּדֻלָּה תִּהְיֶה שְׁפִלוּת
 וְעֲנוּה אֲמִתִּית, וְאֲזַכֶּה לִהְיוֹת מְהִיר בְּמַלְאכְתִּי
 בְּמַלְאכְת שָׁמַיִם, לְהַגְדִּיל מַחִי וְחַכְמָתִי תָּמִיד
 לַחֲשׁוֹב מִחֲשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת תָּמִיד בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה
 וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם בְּאֵמֶת וּבְתָמִים כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְתִמְלֵא
 אוֹתִי רוּחַ אֱלֹהִים בְּחַכְמָה וּבְתִבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל
 מְלָאכָה בְּמַלְאכְת הַקְּדוֹשׁ בְּאֵמֶת. וְאֲזַכֶּה לְקַבֵּל
 הַרוּחַ אֱלֹהִים שֶׁהֵם הַמַּחֲיִן הַקְּדוֹשִׁים מֵהַצַּדִּיקִים
 הָאֲמִתִּי, מְנַהִיג הַכּוֹלֵל, חָכֵם הַכּוֹלֵל בְּאֵמֶת,

שְׁהוּא אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ, שְׂיִוְדַע לְהֵלֶךְ נֶגֶד
 רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, שֶׁהוּא כָּלוּל מִכָּל
 הַמְּחִין, וּמִכָּל הַרוּחַ אֱלֹהִים הַכָּלוּל מֵאַרְבַּע רוּחוֹת
 הַמְּלַבְּשִׁים בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְתַעֲזְרֵנִי
 שְׂאֻזְכָּה עַל-יְדֵי הַרוּחַ אֱלֹהִים הַזֶּה לְחַדֵּשׁ חַדוּשֵׁינִי
 דְּאוֹרֵייתָא אֲמֵתִיִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב,
 וְאֻזְכָּה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ, עַל-יְדֵי הַחַדוּשֵׁינִי
 דְּאוֹרֵייתָא, שְׂתֻזְכְּנִי לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד,
 וְאֻזְכָּה לִידַע בְּאֵמֶת אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּחַדוּשֵׁינִי שְׁלִי, אִם
 לְאֶמֶר אִם לֹא, וּמִתִּי לְאֶמֶר וּבְפָנֶי מִי, וּבְפָנֶי כְּמָה
 אֲנִשִּׁים, וְיִהְיֶה הַכָּל כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב, כְּפִי הַתְּנוּצָצוֹת
 הַמְּחִין בְּאֵמֶת, שְׂתֻזְכְּנִי עַל-יְדֵי הַסְּתַכְּלוֹת הַמְּנַהִיג
 הָאֵמֶתִי.

יא.

אָבִי שְׂבִשְׂמִים, חָמַל עָלַי וְזַכְּנִי לְבוֹא אֶל כָּל מָה
 שְׂבִקְשִׁיתִי מִמֶּךָ, וְאֻזְכָּה לְשִׁמּוֹר אֶת עֵינַי תָּמִיד
 וְאֶקְדָּשׁ עֵינַי בְּקְדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה, וְאֶהְיֶה רְגִיל לְהַסְּתַכֵּל
 עַל פָּנֵי צְדִיקֵי הָאֵמֶת, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֻזְכָּה לְשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה אֲמֵתִית וְאֻזְכָּה לְתַקֵּן אֶת כָּל מָה שְׂקָלְקַלְתִּי

שסא

הַעֵין רוֹאָה

מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֶזְכָּה
לְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשְׁתָּךְ תָּמִיד, יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי
וְהַגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי.

☆☆☆

מכתבים שהעתקו מספר שו"ת "אשר בנחל"

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת קדש לסדר תולדות ה'תש"ם

שלום רב לבחור היקר הרוצה להאיר נפשו בהארת
הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו גרו
יאיר ויזרח לנצח.

מכתבך הארוך אשר בו אתה שופך את לבך
ממה שעובר עליך מהסתכליות רעות וכו' לנכון
קבלתי. חמדת לבבי, רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן,
חלק א', סימן רמ"ב): יש קלפה הנקראת אריף אנפין
וכו', הינו כמו בקדשה זוהי המדרגה הגבוהה
ביותר שבכל תנועה ותנועה שרק מסתכל, הוא
רואה אלקות שהיא בחינת יחידה דיחידה הארת
משיח וכו', כמו-כן זה לעמת זה יש קלפה כזו,
אשר היכן שרק ינטה, רחמנא לצלן, יסתכל על
נשים, וזה חלי רע, רחמנא לצלן, ההורג את מי
שנתפס בזה, פי להסתכל על נשים זה חלי רע,

מְלַבֵּד מֵה שְׁהֶרְמַב־ם אוֹמֵר, שְׁהַמְסַתְּפֵל עַל גְּנָשִׁים
 הָיִי מוֹמֵר לְדַבֵּר אֶחָד, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן, וְרַבְנֵי יוֹנָה
 מוֹנָה אֶת זֶה מִמְּנִין הֲלֹא תַעֲשֶׂה שֶׁל "וְלֹא תִתּוֹרוּ"
 וְגו', וְכֵן הַסֵּמ"ק מוֹנָה אֶת זֶה מִמְּנִין הַמְצוּוֹת, וְזוּהִי
 קִלְפָה עֲצוּמָה, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מִזֶּה רַק עַל יַדֵּי
 רַבּוּי תְּפִלָּה וְצִדְקָה כַּמּוּכָא בְּפָנִים הַתּוֹרָה הַנִּלְ,
 שְׁעַל-יַדֵּי צִדְקָה יְכוּלִים לְהַנְצִיל מִזֶּה, וְעַל-כֵּן רֵאָה
 לְהַתְּבוּרָד בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְּבַרֵךְ וְתֹאמֵר:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְרַחֵם וְחַמַּל עַל נַפְשֵׁי
 הָאֲמֵלָה, שֶׁנִּפְלָה כָּבֵר כָּל-כֶּךָ בַּחֲשָׁד, עַד
 שֶׁנִּלְכַּדְתִּי בְּעוֹן הַמֵּר שֶׁל הַסְּתַכְלוֹת עַל גְּנָשִׁים,
 וְכָבֵר כָּל-כֶּךָ נִכְנַסְתִּי בְּמִדָּה מְגִנָּה זֹ, עַד שֶׁאִין
 אִשָּׁה בְּרַחוּב שֶׁלֹּא אֶסְתַּכַּל עָלֶיהָ, וְעַל-יַדֵּי-זֶה
 אֲנִי מְגֵרָה עָלַי אֶת יִצְרֵי הָרַע הַבוֹעֵר בֵּי מִכְּבָר,
 וְאֲנִי מוֹסִיף מְדוּרָה עַל מְדוּרָה, עַד שֶׁאֲנִי
 נִכְשָׁל עַל-יַדֵּי-זֶה בְּכָל יוֹם בְּעוֹנוֹת חַמּוּרִים,
 אֲנָא, יְהוָה, חוּס וְרַחֵם עָלַי, וְזַכֵּנִי לְהַנְצִיל
 מִמִּדָּה מְגִנָּה זֹ, אֲשֶׁר זֶה הוֹרֵג אוֹתִי לְגַמְרִי,
 כִּי אֲנִי מִשְׁתַּגֵּעַ כָּבֵר מִזֶּה, וְאֲנִי כֹכֵלֵב שֶׁב
 עַל קִיָּאִי, בְּכָל פַּעַם אֲנִי מְקַבֵּל עַל עֲצָמִי,
 שְׁמֵה־יוֹם וְהִלָּאָה אֲזַכֶּה כָּבֵר לְשֹׁמֵר אֶת עֵינַי,

ואחר-כך כְּשֶׁעוֹבֶרֶת אֵיזוֹ אִשָּׁה, אֲנִי מִסְתַּכֵּל
 עָלֶיהָ, עַד שֶׁהַהֲרִגֵל נַעֲשֶׂה טָבַע, וְאֲנִי כֹבֵר
 מִשָּׁעַע לְגַמְרֵי מְטַבְּעֵי הָרַע הַזֶּה, חוּס וְחַמֵּל
 עָלַי, שְׂאֵזְכָּה לְפִזֹּר בְּכָל יוֹם לְצַדֻּקָה, וְעַל-
 יְדֵי-זֶה אֲנִצֵּל מֵהַטְּמָאָה הַזֹּאת, מֵהַלְכָלוֹךְ הַזֶּה
 וּמֵהַזְהָמָה הַזֹּאת, אוֹי וְאַבּוּי, אוֹי וְאַבּוּי, מֵהַ
 יְהִיָּה עִמָּדִי, הֲלֹא הָאֲרִיז"ל אָמַר: מִי שֶׁפּוֹגֵם
 בְּרֵאיוֹת אֲסוּרוֹת נִתְגַּלְגַּל בְּעוֹף הַנִּקְרָא רָאָה,
 שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּכָל מְקוֹם כְּמוֹ שֶׁאַתָּה לְבַד יוֹדַע,
 וְעַל-כֵּן רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְחַמֵּל עָלַי, וְרֵאָה
 שְׂאֵזְכָּה לְהִתְיָשֵׁב בְּדָבָר זֶה מְאֹד, הָאִם בְּשִׁבִיל
 הַסְתַּכְלוֹת שֶׁל כְּמָה רְגָעִים, כְּדָאֵי לִי לְהִתְגַּלְגַּל
 בְּאִפְסוֹ נוֹרָא כְּזֶה?! הָאִם בְּשִׁבִיל הַסְתַּכְלוֹת שֶׁל
 כְּמָה רְגָעִים בְּמִקְוֵמוֹת הַמְטַנְפִּים, כְּדָאֵי לִי
 לְבוֹא לְעִבְרוֹת חֲמוּרוֹת כְּאֵלוֹ – לְהוֹצִיא זֶרַע
 לְבִטְלָה, אֲשֶׁר מְטַמֵּא אֶת הַגּוּף וְאֶת הַנֶּשְׁמָה,
 וְאֲנִי נִזְרָק וְנִתְגַּרֵּשׁ מִכָּל הָעוֹלָמוֹת עַל-יְדֵי-
 זֶה?! רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה גְּלִית לָנוּ עַל-יְדֵי
 רֵאֵשׁ צְדִיקִיךָ, שְׂצַדְקָה הִיא סִגְלָה גְּדוֹלָה
 לְהִנְצִל מֵהַזְהָמָה וְהַלְכָלוֹךְ הַזֶּה, עַל-כֵּן חוּס
 וְחַמֵּל עָלַי, וְזַמֵּן לִי מִמּוֹן הַרְבֵּה בְּאִפְסוֹ שְׂאֵזְכָּה

לְחַלְקֵם לְצַדִּיקָה, וּבִפְרֹט לְהַפִּיץ אֶת תּוֹרַת רַבְּנוּ
 ז"ל, אֲשֶׁר צַדִּיקָה זוֹ עוֹלָה עַל כָּל הַצְּדָקוֹת,
 כִּי עַל-יְדֵי-זֶה אֶזְכָּה לְהַחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה עוֹד
 טַפְּשִׁים וְגֵרוּעִים כְּמוֹנֵי, חוֹס וְחֹמֵל עָלַי, וְזַכְּנֵי
 לְמִמּוֹן הַרְבֵּה, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְחַלְקֵם לְצַדִּיקָה,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה אֶנְצַל כָּבֵד מֵהַזְּהֵמָה הַזֹּאת שֶׁל
 הַסְּתַכְּלוֹת עַל נָשִׁים, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנֵי
 בְּכָל אִפְּן לַעֲצֹם עֵינַי מִרְאוֹת בְּרַע, שְׂאֲרָגִיל
 אֶת עַצְמִי לְסָגֹר אֶת עֵינַי וּלְבַל אֶסְתַּכֵּל חוּץ
 מֵאַרְבַּע אֲמוֹתַי, וּבִפְרֹטִיּוֹת כְּשֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ בֵּין
 נָשִׁים, זַכְּנֵי לְסִתֵּם עֵינַי לְגַמְרִי, וְלָרוּץ בְּזָרִיזוֹת
 גְּדוֹלָה, כְּדֵי שֶׁלֹּא אֶכְשֵׁל בְּאִיזוֹ הַסְּתַכְּלוֹת
 רָעָה, חֵס וְשָׁלוֹם, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵין לִי
 שׁוֹם עֲצָה אַחֲרָת, רַק לְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ,
 שְׂתַּחֲוֶה וְתַחֲמַל עָלַי, שְׂאֶנְצַל כָּבֵד מִזֶּה מֵעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֹּן יְהִי רָצוֹן!

חֲמִדַּת לְבָבִי, רַק זֹאת הָעֲצָה אֲנִי יְכוֹל לְתַן לָךְ,
 וְלֹא יוֹתֵר, רְאֵה לְלַמֵּד אֶת הַמְּאָמֵר הַנִּזְכָּר בְּלִקְוִיטֵי-
 מוֹהַר"ן, וְלִזְמֹר עָלָיו הַתְּפִלָּה מִ"לִקְוִיטֵי-תְּפִלוֹת",
 וְהַעֲקֹר תִּרְאֶה לַעֲצֹם אֶת עֵינֶיךָ מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה, וְעַל

כָּלֵם תִּרְאֶה לְהִיּוֹת רַק שְׂמֵחַ, כִּי הַשְּׂמֵחָה מֵרַחֲבַת אֶת
 הַדַּעַת וְהַמֵּחַ, עַד שְׂאִין לוֹ זְמַן לְזִמּוֹת כְּאֵלוֹ וְכוּ',
 כִּי הַשְּׂמֵחָה מוֹצִיָּאָה אֶת הַנֶּפֶשׁ מִקְטָנוּת הַמִּזְחִין,
 וְהַסְתַּכְלוּת עַל נָשִׁים זֶה בָּא רַק מִקְטָנוּת הַמִּזְחִין,
 עַל-כֵּן עֲשֵׂה מַה שְׂתַּעֲשֶׂה לְהִיּוֹת תָּמִיד רַק בְּשְׂמֵחָה
 עֲצוּמָה, וְתִשְׁמַע אֲפֹלוֹ כְּלִי זֶמֶר בְּאִפְּן שְׂתִתְרַחֵב
 לְבָב, וְיִמָּה טוֹב וְיִמָּה נָעִים לְהִתְחִיל לְלַמֵּד תּוֹרָה
 עַל-פִּי סֵדֶר דְּרָף הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל (עֵין בְּקוֹנְטָרַס
 סֵדֶר-דְּרָף-הַלְמוּד עַל-פִּי דַעַת רַבְּנוֹ ז"ל), וְדַבֵּר זֶה יִקְרַר
 אֶת הַחֲמִימוֹת שְׂיִישׁ בָּב, כִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה תִּבְעַר
 אֶת הָרַע שְׁנֹכְנַס בָּב, וְרַבְּנוֹ ז"ל הַפְּלִיג מְאֹד בְּמַעֲלַת
 לְמוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאָמַר (שִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן י"ט),
 שְׂאֲפֹלוֹ אוֹתָם הָאֲנָשִׁים שְׁנֹלְכָדוּ בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת,
 וְעַדִּין גַּם-כֵּן נִכְשָׁלִים וְכוּ', רַחֲמָנָא לְצַלָּן, רַחֲמָנָא
 לְצַלָּן, אִם יַעֲשׂוּ לְעֶצְמָם חֵק קְבוּעַ בְּכָל יוֹם לְלַמֵּד
 כָּבֵד וְכוּ', הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה תוֹצִיָּאָם מִהַשְּׂאוּל תַּחֲתִית
 שְׁנֹלְכָדוּ בָּהּ, עֵין שָׁם; וּבְפִרְטִיּוֹת לְהִיּוֹת רְגִיל לְלַמֵּד
 הַרְבֵּה שְׁלַחַן עֲרוּף (מְחַבֵּר רַמ"א) מְאֲרַבַּעַת חֲלָקִי
 שְׁלַחַן עֲרוּף, אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ עֲצוּמָה עַד
 מְאֹד, וְנִסְכָּם בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, כְּמוֹ שְׂאָמַר הַמַּגִּיד
 לְמָרְן הַקְּדוּשׁ הַ"בֵּית יוֹסֵף" ז"ל, וְרַבְּנוֹ ז"ל אָמַר

(לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ח', ובשיחות הר"ן, סימן כ"ט), שְׁהִלְמוּד שְׁלַחַן עָרוּף מְבָרַר וּמְזַכֵּךְ אֶת הָאָדָם, וּמְפָרִיד מִמֶּנּוּ הָרַע וְהַטְּמָאָה, הָאָסוּר וְהַפְּסוּל וְכוּ', וּנְשָׂאֵר אַף טוֹב טָהוֹר, מִתַּר פְּשֵׁר וְכוּ', וּמוֹכָא בְּהַקְדָּמַת הַ"שְׁלַחַן עָרוּף" (הוֹצָאָה רִאשׁוֹנָה), שְׁכַתְּבָ שֵׁם מֶרֶן הַ"בֵּית יוֹסֵף" ז"ל, שְׁכַוְנָתוֹ בְּחִבּוּרוֹ הַ"שְׁלַחַן עָרוּף" לְחַלְקוֹ לְשִׁלְשִׁים חֻלְקִים לְלַמֵּד בּוֹ בְּכָל יוֹם חֻלְקִי, וּנְמַצָּא שְׁבָכָל חֻדָּשׁ הוּא חוֹזֵר תְּלַמּוּדוֹ, וַיֹּאמֶר עָלָיו: אֲשֶׁרִי מִי שְׁבָא לְכָאן וְתַלְמוּדוֹ בְּיָדוֹ וְכוּ', עֵינִי שָׁם; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ מִלְּבַד הַשְּׁעוֹר עֵינִי שְׁצָרִיף בַּ"שְׁלַחַן עָרוּף" לְלַמֵּד עִם הַנוֹשְׂאֵי כָּלִים וְהַמְּגַנִּים, שְׁיִלְמַד לְעֲצָמוֹ בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה הַרְבֵּה מִחִבֵּר רַמ"א כְּסֻדְרָן דִּיקָא, שְׁיִתְחִיל מֵאַרְחַח חַיִּים, וְלֹא יִחְזֹר עַד שְׁיִסָּיִם אֲזִי יִתְחִיל יוֹרֵה דְעָה, וְאַחֲרֵי-כֵן "אַבְנֵי הָעֶזְרָה" וְאַחֲרֵי-כֵן "חֲשֵׁן הַמִּשְׁפָּט", וְאַחֲרֵי-כֵן כְּשִׁסָּיִם אַרְבַּעַת חֻלְקֵי "שְׁלַחַן עָרוּף", יִתְחִיל עוֹד פַּעַם, וְזֶה יִהְיֶה הַשְּׁעוֹר שֶׁל חֲזָרָה, לְחֲזוֹר הַרְבֵּה, וּמַעֲלַת זֶה הָעֲנִיָּן אֵינִי לְשַׁעַר וְלִסְפָּר כָּלֵל, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה בְּקִי בְּהִלְכָה, וַיִּדַע עַל-כָּל-פָּנִים אֵיךְ אֵיפֹה נִמְצָא כָּל דֵּינֵי בַּ"שְׁלַחַן עָרוּף", וּבְשִׁירְצָה לְבָרַר לְעֲצָמוֹ אֵיזָה דֵּינֵי, יִזְכֹּר הֵיכָן לְחַפֵּשׂ וְכוּ', וּרְבִנּוּ

ז"ל אָמַר (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, חֶלֶק ב', אוֹת יְרָאָה, סִימָן ג'):
עַל-יְדֵי לְמוּד "שֶׁלְחַן עָרוֹף" בָּאִים לְיְרָאָה, וּבַזְהַר
הַקְדוֹשׁ (פְּרִשְׁת יִתְרוֹ, עֵיִן שָׁם): אֵיטָא, בְּאַתְרָא דְאִית
דְּחִילָא תַמָּן תִּשְׁתַּכַּח שְׁלִימְתָא, עֵיִן שָׁם; וּכְשֶׁאָדָם
הוּא שָׁלֵם בְּיְרָאָה, אָזִי לֹא יִסְתַּכַּל עַל נָשִׁים, רַק תַּמִּיד
יִסְתַּכַּל עַל עֵצָם חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ הַמְאִירָה בְּכָל
הָעוֹלָם כְּלוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יְחִזְקֵאל מ"ג): "וְהָאָרֶץ
הָאִירָה מְכַבֹּדוֹ וְגו', וּכְתִיב (זְכַרְיָה ד'): "עֵינֵי הַיְשָׁם
הָמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ", וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכַרְוָנָם
לְבָרְכָה (מִדְרָשׁ רַבָּה, פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא, פְּרָשָׁה ד', סִימָן ח'):
הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת רוֹאָה וְאֵינָה נִרְאִית וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
רוֹאָה וְאֵינוֹ נִרְאָה, תְּבוֹא הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא רוֹאָה וְאֵינָה
נִרְאִית וְתִקְלָס לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא רוֹאָה וְאֵינוֹ
נִרְאָה, הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת טְהוֹרָה בְּגוֹף, וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
טְהוֹר בְּעוֹלָמוֹ, תְּבוֹא הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא טְהוֹרָה בְּגוֹף
וְתִקְלָס לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא טְהוֹר בְּעוֹלָמוֹ,
שֶׁנֶּאֱמַר (חֲבִקוּק א'): "טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרַע" עֵיִן
שָׁם;

הֵינּוּ בְּעֵצָם נִפְשׁוֹ שֶׁל הָאָדָם הִיא חֶלֶק אֱלוֹהִים
מִמֶּעַל, וְתַמִּיד מִשְׁתַּקְּקֵת לְעֲלוֹת וּלְהִדְבֵק בּוֹ

הַעֵין רוֹאָה

שסט

יִתְבָּרֵךְ, לְהִסְתַּכֵּל וּלְהַשְׁתַּעֲשַׁע בְּשַׁעֲשׂוּעַ דְּמִלְכָּא,
לְחֻזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ, לְהִבִּין וּלְהִתְבּוֹנֵן
בְּאוֹר אַרְיָא אֲנַפִּין דְּקִדְשָׁה, אַף מֵאַחַר שְׂבִשְׂבִיל
הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן, וְכֵן שְׁלֵא תֵּאכֹל הַנְּשָׂמָה נְהִמָּא
דְּכִסּוּפָא, הַצָּרְכָה לְרִדְתָּ בְּגוּפוֹ הָעֶכּוֹר, וּמִזָּה בָּאָה
לוֹ הַהִתְגַּבְּרוּת לְמִשְׁךְ עֲצָמוֹ אַחַר הַטְּמָאָה, שֶׁהוּא
אַרְיָא אֲנַפִּין דְּקִלְפָּה, וְנִמְשָׁךְ אַחַר זְהֵמַת תְּאוֹת נְאוּף,
אֲשֶׁר בָּאָה בְּדֶרֶךְ כָּל מֵהִסְתַּכְּלִיּוֹת רַעוֹת עַל נָשִׁים,
כִּי לֹא יָבוֹא אָדָם אֶל עֲבָרוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים, אִם
לֹא יִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים, כִּי אֵין הַיִּצָּר הָרַע שׁוֹלֵט אֶלָּא
בְּמָה שְׁעֵינִיו רוֹאוֹת (סוּטָה ח.), וּמִחֲמַת שְׁנִמְשָׁךְ בְּכָל
פַּעַם אַחַר עֵינָיו, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, נִלְכָּד בְּכָל פַּעַם בְּפַח
יְקוּשׁ יוֹתֵר, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, עַד שְׁנִתְעַרְבַּב אֶצְלוֹ דְּמוֹ,
רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְקָשָׁה לוֹ לְהַפְרִיד מְקִלְפָּה זוֹ, וְעַל-כֵּן
כְּשֵׁיתְמִיד בְּלִמּוּד שְׁלַחַן עָרוּף, וּבְפִרְטִיּוֹת לְהִיּוֹת בְּקִי
עַל-כָּל-פָּנִים בְּמַחְבֵּר רַמ"א (שֶׁהוּא הַשְּׁלַחַן וְהַמֶּפֶה),
עַל-יְדֵי-זֶה יִזְדַּכְּכוּ דְּמִיו, וְיִזְכָּה לְשִׁיר וּלְרִנָּן וּלְהִתְפַּלֵּל
אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ תְּמִיד, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין
שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, שֶׁהָאָדָם צָרִיף לְזָכוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם,
וְהִיא הַדְּבָקוֹת, לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּלְדַבֵּר עִמוֹ
יִתְבָּרֵךְ פָּנִים אֶל פָּנִים, הֵינּוּ לְהִיּוֹת רְגִיל לְדַבֵּר

עמו יתברך בלשון שהוא רגיל בה, ולספר לפניו
 יתברך את כל לבו בפרטי פרטיות, באשר יספר
 הבן לאביו, והאיש אל רעהו, ויקלם תמיד את
 השם יתברך בשירות ובתשבחות, וזוהי התכלית
 שהאדם צריך לזכות להגיע אליה בזה העולם,
 שהנפש תדבק בו יתברך, ואז יזכה להכליל לגמרי
 בו יתברך, שעניי השם המה משוטטים בכל הארץ,
 שמרב זכוף גופו וחרמו, שיזכה שיזדככו, אזי יראה
 בכל אשר יפנה רק עיני השם, שהוא בחינת ארץ
 אנפין דקדושה, רק עצם עצמיות זיו חיות אלקותו
 יתברך המחיה ומהיה ומקים את כל הבריאה כלה,
 דומם צומח, חי, מדבר, ואז כשזוכה לעינים כשרות
 כאלו לחזות מכל דבר רק חיות אלקותו יתברך, אזי
 יזכה לבחינת "טהור עינים מראות ברע", שעניו
 כבר לא יראו את הרע שהוא בחינת ארץ אנפין
 דקלפה וכנ"ל, אחי, אחי, רק חזק ואמץ, העבר —
 אין, הרגל עצמו בנתינת צדקה, ובפרט להדפיס
 את ספרי רבנו ז"ל, כי במה שקלקלת תתקן, אתה
 קלקלת בעיניך והמשכת יותר זהמא בעולם, רחמנא
 לצלן, כי החוטא גורם שגם הנשמות התלויות בו
 גם-כן יחטאו, ועל-כן עכשו כשאתה רוצה לתקן,

הַעֵיִן רוֹאָה

שַׁעֲא

עֵקֶר הַתְּקוּן הוּא עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהַשָּׂאִיר
אַחֲרָיו בְּרָכָה תוֹרוֹת נְפִלְאוֹת כָּאֵלוֹ, אֲשֶׁר מְאִירוֹת
אֶת הָעֵינַיִם, וּמְמַשִּׁיכוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּעוֹלָם,
וּמְעוֹרְרוֹת וּמְחַזְקוֹת אֶת לֵב הַשׁוֹמֵעַ, וְעַל-כֵּן עָלִיף
לְגַדֵּב בְּכָל פַּעַם לְהַדְפֹּסֵת תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, וּמְכַל
שָׁכֵן וְכָל שָׁכֵן כְּשֶׁאֲתָה בְּעֶצְמָךְ תִּזְכֶּה לְהַדְפִּיס אִיזָה
סֵפֶר מְסֻפָּרוֹ הַקְּדוּשִׁים, אֲשֶׁר הוּא זְכוֹת הַרְבִּים
לְדוֹרוֹת עוֹלָם וְכוּ', כִּי רָאָה וְגַם רָאָה אֵיךְ שֶׁמְחַיֶּה
אוֹתָךְ הַסֵּפֶר הַזֶּה, וּמְמַשׁ מְהַפֵּךְ אוֹתָךְ מִהַפּוֹךְ אֶל
הַהַפּוֹךְ וְכוּ', וְעַל-כֵּן מְדוּעַ לֹא תִדְפִּיס אֶת הַסֵּפֶר
הַזֶּה, וּתִזְכֶּה גַם אֶת אַחֲרִים, כִּי מֵהֵיוֹת טוֹב אֵל תִּהְיֶה
רַע, וְאֵל תִּמְנַע טוֹב לְחַפְצִים בּוֹ, וְעַל כָּל פָּנִים, אִם
קָשָׁה לְךָ, רָאָה לְגַדֵּב הַרְבֵּה לְהַדְפֹּסֵת סֵפְרֵי רַבְּנוּ
ז"ל, אֲשֶׁר הִיא הַצְּדָקָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר, וּבְזֶה תִקְיִם
בְּשִׁלְמוֹת מַה שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ ז"ל בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק
א', סִימָן רמ"ב, שֶׁהַצְּדָקָה מְצַלֶּת מְנַאוֹף, אֲשֶׁר עֵקֶר
שְׁלֵמוֹת הַצְּדָקָה הִיא בְּעִבּוֹר הַדְפֹּסֵת סֵפְרֵי רַבְּנוּ
ז"ל, וְלִהְפִיצֵם בְּעוֹלָם, וּתְהִלָּה לָאֵל, עֲזָרְנוּ הַשֵּׁם
יִתְבַּרֵךְ עַד עֵתָה לְהַדְפִּיס כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים אֶת כָּל
סֵפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וּמָה גַם שֶׁזְכִּינוּ לְעוֹרֵר גַּם אַחֲרִים
שֶׁיִּדְפִּיסוּ סֵפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל וְכוּ', כְּמוֹ-כֵן צָרִיף אֲתָה

לְהַדְפִּיס וּלְעוֹרֵר אַחֲרַיִם לְהַדְפִּיס וּלְהַפְיִץ, וּבִפְרָטִיּוֹת
 הַסְּפָרִים הַחֲדָשִׁים שְׁמִסְבִּירִים דְּבָרֵי רַבְּנוֹ ז"ל בְּדֶרֶךְ
 קָלָה וּפְשוּטָה, עַד שְׁאֵפְלוּ בְּנֵי הַנְּעוּרִים יְכוּלִים
 לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמָם עֲרֻבוֹת נֶעֱמַם זֵיו שְׂכִינַת עֲזוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן רָאָה גַם רָאָה לְהַדְפִּיס אֵיזָה סֵפֶר
 מֵהֶם, וּרְשׁוֹת הַיָּא לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיסָם, וְאֵין
 לְשׁוּם בְּרִיָּה רְשׁוֹת לְאַסֹּר הַדְּפֻסָּתוֹ, אֲדַרְבֵּה יַגְדִּיל
 תּוֹרָה וַיֵּאדִיר, רַק חֲזַק וְאַמֵּץ, אֲקַוֶּה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ,
 אִם תִּהְיֶה רְגִיל בְּתַפְלָה וְלַמּוֹד "שְׁלַחַן עָרוֹף", וְתִהְיֶה
 תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל נֶעֱמַם חֶלְקֵךְ, שְׁנִבְרָאתָ מִזְרַע
 יִשְׂרָאֵל, וְתַקִּים אֶת כָּל הַמְּצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה,
 וְתִרְבֶּה בְּצִדְקָה לְהַדְפִּיס סְפָרֵי רַבְּנוֹ ז"ל, אֲזִי סוּף כָּל
 סוּף תִּזְכֶּה לְצִאת מַגְרִיעוֹת הַתְּאַוָּה הַמְּרָה הַזֹּאת
 הַסְּתַפְלוֹת עַל נָשִׁים, וְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזָרְנוּ עַל דְּבַר
 כְּבוֹד שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁנִזְכֶּה לְאַחֵז אֶת עֲצָמָנוּ בְּרַבְּנוֹ
 ז"ל כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְלֹא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִכָּלֵם מִהַמְּלַעֲיָגִים
 וְהַלְצִים אֲשֶׁר מְסַתּוֹבְבִים מִבֵּית וּמִבְּחוּץ, כִּי מֵה יִהְיֶה
 נִשְׂאָר מֵאַתָּנוּ, רַק מֵה שְׁנַחֲטַף בְּכָל יוֹם אֵילוֹ נִקְדוֹת
 טוֹבוֹת מִיְהוּדוּתָנוּ, וּמֵה יִהְיֶה נִשְׂאָר מֵהֶם וְכוּ', וּכְבָר
 אָמַר הַחֲכָם מְכַל אָדָם (מִשְׁלֵי ט'): "אִם חֲכַמָּה חֲכַמָּה
 לֵךְ, וְאִם לְצַת לְבַדֵּךְ תִּשָּׂא". לְמַעַן הֵשֵׁם, הַחֲזִיק

עצמך באנשי שלומנו היקרים התמימים, ותחפש
 אצלם את רבנו ז"ל, ובמקום שאתה שומע לדבר
 מרבנו ז"ל תתאבק שם, ובמקום שאין אתה שומע
 לדבר מרבנו ז"ל ברח לך משם, כמו שבורחים
 מאש לזהט, פי בנקל תפל, ותהלה לאל, יש ויש בין
 אנשי שלומנו חדושים נפלאים, אנשים קדושים;
 אשרי המוצאם ומדבק עצמו עמהם, והם יאירו
 עליו אורו הגנוז של רבנו ז"ל.

הדורש שלומך...

ב.

בעזרת השם יתברך, יום א' לסדר במדבר, ארבעים למב"י ה'תש"ם

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל מעלת
 היקר והנעלה האברך הרוצה לשנות מימי הנחל
 הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו גרו יאיר
 ויזרח לנצח.

מכתבך הארוך אשר בו אפה שופך את לבך
הנשבר והנדכה ממה שעובר עליך במדה הרעה של
פגם העינים והסתכלות בנשים וכו' לנכון קבלתי,
והנה להשיבך בזה יקצרו המון יריעות, ובפרטיות
אשר כבר מבאר בפוסקים חמר העון של הסתכלות
בנשים, ואין דבר זה מצד מדת חסידות, אלא הלכה
מפרשת, כמבאר ברמב"ם (אסורי ביאה, פרק כ"א,
הלכה ב'): אסור לאדם לקרץ בידיו וברגליו, או
לרמוז בעיניו לאחת מן העריות או לשחק עמה,
או להקל ראש, ואפלו להריח בשמים שעליה, או
להביט בפיפה אסור, ומפין למתכונן לדבר זה מפת
מרדות, והמסתכל אפלו באצבע קטנה של אשה
ונתכונן להנות, כמי שנסתכל במקום התורף, ואפלו
לשמע קול הערוה או לראות שערה אסור, עין שם;
(עוד שם בהלכה כ"א): אסור לאדם להסתכל בנשים
בשעה שהן עומדות על הכביסה, אפלו להסתכל
בבגדי צמר של אשה שהוא מכירה אסור, שלא
יבוא לידי הרהור, עין שם; ובהלכות תשובה, פרק
ד', הלכה ד' איתא: המסתכל בעריות מעלה על
דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר: וכי בעלתי
או קרבותי אצלה? ! והוא אינו יודע שראית העינים

עוֹן גָּדוֹל, שֶׁהִיא גוֹרֶמֶת לְגוֹפֶן שֶׁל עֲרִיּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר:
 "וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם", עֵיִן שָׁם;
 הָרִי מְפָרֵשׁ לָךְ מִדְּבָרֵי רִבְנוּ הַרְמַב"ם ז"ל, אֲסוּר
 הַסְתַּכְלוֹת בְּנָשִׁים, וְעֵיִן בְּ"שִׁלְחַן עֲרוּף" אֲכֹן הָעֶזֶר,
 סִימָן כ"א, סְעִיף א', שֶׁפָּסַק בֵּן לְהִלְכָה, שֶׁצָּרִיף
 אָדָם לְהִתְרַחֵק מֵהַנָּשִׁים מְאֹד מְאֹד, וְאֲסוּר לְקַרֵּץ
 בְּיָדוֹ אוֹ בְּרַגְלָיו וְלִרְמֹז בְּעֵינָיו לְאַחַת מֵהָעֲרִיּוֹת,
 וְאֲסוּר לְשַׁחֵק עִמָּהּ וּלְהַקְלִי רֹאשׁ פְּנֵיגְדָהּ, אוֹ לְהַבִּיט
 בְּיַפְיָהּ, וְאֲפֹלוּ לְהַרְיֵחַ בְּבִשְׂמֵים שֶׁעָלֶיהָ אֲסוּר, וְאֲסוּר
 לְהַסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים שֶׁעוֹמְדוֹת עַל הַכְּבִיסָה, וְאֲסוּר
 לְהַסְתַּכֵּל בְּבִגְדֵי צְבָעוֹנִים שֶׁל אִשָּׁה שֶׁהוּא מְכִירָהּ,
 אֲפֹלוּ אֵינָם עָלֶיהָ, שֶׁמָּא יָבוֹא לְהַרְהֵר בָּהּ, פָּגַע
 אִשָּׁה בְּשׁוֹק אֲסוּר לְהִלָּף אַחֲרֶיהָ, אֲלֵא רֵץ וּמְסַלְקָהּ
 לְצַדְדֵינָה אוֹ לְאַחֲזָרֶיהָ, וְלֹא יַעֲבֹר בְּפֶתַח אִשָּׁה זוֹנָה,
 אֲפֹלוּ בְּרַחוּק אַרְבַּע אַמּוֹת, וְהַמְסַתַּכֵּל אֲפֹלוּ בְּאַצְבָּע
 קִטְנָה שֶׁל אִשָּׁה וְנִתְכַּוֵּן לְהַנּוֹת מִמֶּנָּה, כְּאִלוּ מְסַתַּכֵּל
 בְּבֵית הַתְּרָף שָׁלָה, וְאֲסוּר לְשַׁמַּע קוֹל עֲרוּהָ אוֹ
 לְרֹאוֹת שַׁעְרָהּ, וְהַמְתַּכְּוֵן לְאַחַד מֵאלוּ הַדְּבָרִים מִכֵּין
 אוֹתוֹ מִכַּת מְרֻדוֹת, עֵיִן שָׁם; הָרִי לָךְ בְּפִירוּשׁ הַלְכָה
 מְפָרֵשֶׁת בְּ"שִׁלְחַן עֲרוּף", שֶׁאֲסוּר לְהַסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים,
 יְהִיָּה אִיף שִׁיְהִיָּה, וְצָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהַנָּשִׁים מְאֹד

מאד, וכתב על זה ה"בית שמואל": לפי שנפשו של אדם מחמדתן, לכן כתב "מאד מאד" וכו', ואם רגיל בחטא זה, קשה לו לפרש מזה יותר משאר עברות, עין שם;

ובאמת רואים בחוש, מי שנלכד בחטא המגנה הזה של הסתכלות בנשים, הרי זה משתגע לגמרי, רחמנא לצלן, עד שיש שנפלו כבר כל-כף בזה, אשר כל אשה שרק עוברת לידו הוא מסב את ראשו ומסתכל אחריה וכו', ומלבד אשר הוא דבר מגנה מאד מאד, אלא, רחמנא לצלן, נטבע אחר-כך אצלו דבר זה בטבע שני, ונעשה מאוס לכל ומסתכל על כל אשה וכו', עד שיש מי שנכנס כבר בתאוה זו, (כי באמת היא תאוה להסתכל על נשים בשאר תאוות, רחמנא לצלן), עד שאינו יכול לצאת מזה, והוא בעצמו כבר מתחיל להבין ולהשכיל, כי תאוה זו היא מגנה מאד מאד, כי נעשה שיחה בפני הבריות, איך שעל כל אשה הוא מסתכל וכו', אף מרב הרגלו הרע, רחמנא לצלן, כבר קשה לו לצאת מזה, והנה, בעוונותינו הרבים, ירד הדור במדת הצניעות אחרנית וכו', עד מצב

שֶׁל דוֹר הַמְּבוּל מִמֶּשׁ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כִּי אַמּוֹת הָעוֹלָם
פָּרְצוּ אֶת גְּדֵר הַצְּנִיעוֹת לְגַמְרֵי, וְהוֹלְכִים מְשַׁקְּצִים
וּמִתְעַבִּים בְּרַחוּבוֹת וְכוּ', עַד שֶׁאֵין לָךְ רַחוּב שֶׁלֹּא
יְהִיָּה בּוֹ שְׁקוּץ וְתוֹעֵבָה זוֹ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וּבִכְפָּרְטֵי
פְּרֻטִיּוֹת הַחֲפִים עֲצָמוֹ הַסְּמֹד־מֶם, שְׁנֹדְפָסִים כָּל מִינֵי
עֲתוּנִים רָעִים וְסִפְרֵי נְאוּף, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אֲשֶׁר בָּהֶם
תְּמוּנוֹת מְתַעֲבוֹת נָשִׁים עֲרֻמוֹת וְכוּ', עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ
אֵלָיו הַמִּתְבַּיְשִׁים לְהִסְתַּכֵּל בְּרִישׁ גָּלִי, שֶׁלֹּא יְהִי
לְלַעַג וּלְקָלֵס בְּעֵינֵי חֲבֵרֵיהֶם וְכוּ', קוֹנִים אֶת הַזְּהֵמָה
הַזֹּאת, וּמְכַנְיָסִים אֶת זֶה בְּבִתְיָהֶם, וְשֵׁם מְסִתְּפָלִים
בְּזֶה בְּלִי שׁוֹם בּוֹשָׁה וְעָפוּב. וְהֵנָּה מְלַבֵּד מַה שֶּׁדָּבָר
זֶה מְבִיא לִיָּדֵי גְרוּי הַיֵּצֵר הָרַע, כְּמֵאֲמָרָם, זְכוּרוֹנָם
לְבָרְכָה (סְנֵהֲדִין מ"ה.): אֵין יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט אֶלֶּא
בְּמָה שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת, עֵין שָׁם; אֶלֶּא יֵשׁ בְּזֶה מַחְלָקַת
הַפּוֹסְקִים, שְׁאַחַדִּים סוֹבְרִים, שֶׁהִסְתַּכְּלוּ בְּנָשִׁים
הוּא אֶסוּר דְּאוּרִייתָא, וְאַחַדִּים סוֹבְרִים שֶׁהוּא אֶסוּר
דְּרַבְּנָן, וְרַבְּנֵי יוֹנָה כְּתַב: הַמְּסִתְּפָל בְּנָשִׁים הוּי מוֹמֵר
לְעַבְרָה אַחַת, עֵין שָׁם;

וְעַל-כֵּן מֵאַחַר שֶׁאַתָּה רוֹאָה בְּעֵינֶיךָ אֶת חוֹמֵר
הָאֶסוּר, וְהוּא אֶסוּר דְּאוּרִייתָא אוּ דְּרַבְּנָן, וְהוּי מוֹמֵר

לְדַבֵּר אַחַד, מֵה שֵׁיף עוֹד לְהִרְחִיב בְּזֶה אֶת הַדְּבֹר,
 וּלְדַבֵּר מִזֶּה, אִף יַעַן שְׁאַתָּה רוֹצֶה יַעֲזֶה אִיךָ לְצֵאת
 מִזֶּה, וְיִדוּעַ אֲשֶׁר אֵין לָךְ דָּבָר שֶׁלֹּא יִהְיֶה כְּתוּב
 בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲמַרְתִּי לְהַעֲתִיק לָךְ וּלְדַבֵּר עִמָּךְ
 בְּעֵנִין הַמִּדָּה הַמְּגִנָּה הַזֹּה, וְגַם לְהַאַרִיךְ קִצְתָּ, כִּי כִּפִּי
 שֶׁהַדּוֹר נִפְרָץ בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, עַד שְׁאֵין יוֹדְעִים כָּלֵל
 כִּי הוּא אֶסוּר חֲמוּר, כִּי כִּיּוֹן שֶׁעֲבַר אָדָם עֲבָרָה וְשָׁנָה
 בָּהּ, נַעֲשִׂית לּוֹ כְּהִתֵּר (מוֹעֵד קָטָן כ"ז.), וְשִׁזְזָה דָּבָר
 הַמְּצוּי כָּל־כֹּף, וּבִפְרָטִיּוֹת בִּימֵי הַקִּיץ, שֶׁהַפְּרִיצוֹת
 וְכוּ' מִתְּגַבְּרִים וּמִתְּפַשְׁטִים בְּרַחֲוּבוֹת קָרְיָה, וּבְכָל
 קִיץ נַעֲשֶׂה בְּעֵנִין זֶה יוֹתֵר גְּרוּעַ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְיוֹתֵר
 נִכְשָׁלִים בְּזֶה, עַד שֶׁכָּבַר אֵין מְדַבְּרִים מִזֶּה כָּלֵל,
 וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, מִשְׁפָּרָא דְשִׁפְרָא נִלְכְּדוּ בְּזֶה
 בְּגִלּוּי וּבִסְתֵר, אֲשֶׁר רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהֵם יוֹדְעִים
 מִזֶּה, אִיךָ שֶׁנִּפְּלוּ בְּעוֹן הַחֲמוּר הַזֶּה, וּמֵרַב הַרְגִּילוֹת
 נִדְּמָה כְּהִתֵּר, וּבְאַמַּת צָרִיכִים לִידַע, כִּי הוּא אֶסוּר
 חֲמוּר, וּכְמוֹ שֶׁאָדָם צָרִיךְ לָשׁוּב עַל חֲטָא וְעוֹן
 שֶׁנִּלְכְּד בּוֹ, וְצָרִיךְ לַעֲבֹד עַל עֲצָמוֹ לְשִׁבְרָה וּלְבִטּוֹל
 וּלְשִׁרְשׁ מֵעֲצָמוֹ הַחֲטָא וְהָעוֹן שֶׁרָגִיל בּוֹ, רַחֲמָנָא
 לְצַלָּן, כְּמוֹ־כֵן צָרִיךְ הָאָדָם לָשׁוּב עַל הַחֲטָא וְהָעוֹן
 הַזֶּה, וְיִשְׁבֹּר וְיִבְטֹל וְיִשְׁרֹשׁ מֵעֲצָמוֹ הָעוֹן הַמֵּר הַזֶּה,

הַעֵיִן רוֹאָה

שַׁעֲט

אֲשֶׁר בּוֹ כְּלוּל, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אַחֲר־כֶּף כְּלָלִיּוֹת כָּל
הָעוֹנוֹנוֹת, כִּי (נְדָרִים כ.): כָּל הַצּוֹפֶה בְּנָשִׁים, סוֹפוּ בָּא
לְיַדֵּי עֵבֶרָה, עֵיִן שָׁם; וְעֵבֶרָה גּוֹרֶרֶת עֵבֶרָה (אֲבוֹת, פָּרָק
ד'), קָדָם נִכְשָׁל בְּהֶרְהוּרִים רָעִים, וְאַחֲר־כֶּף בְּמִקְרָה
לַיְלָה, כְּמֵאֲמָרָם, זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה (עֲבוּדָה זָרָה כ.): עַל
פְּסוּק (דְּבָרִים כ"ג): "וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע", שְׁלֹא
יִהְיֶה אָדָם בַּיּוֹם וַיָּבֹא לְיַדֵּי טְמֵאָה בְּלַיְלָה, עֵיִן
שָׁם; וְאַחֲר־כֶּף בְּהוֹצָאת זָרַע לְבִטְלָה וְכוּ', וְאַחֲר־כֶּף
בְּמִשְׁכַּב זְכוּר וְכוּ', וְאַחֲר־כֶּף בְּעֵרִיּוֹת מִמָּשׁ בְּנִשְׁגִּ"ז,
רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְכוּ', וְכָל זֶה הִתְחִיל עַל־יַדֵּי שְׁלֹא
הָיָה נִזְהָר בְּתַחֲלָה מִהִסְתַּכְּלוֹת רָעָה, וְדָבָר זֶה מְצוּי
בְּדוֹרוֹת אֱלוֹ מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְכָל זֶה כִּי
לֹא הִתְחִילוּ לְהִזְהִירוּ עוֹד מִיָּמֵי קִטְנוֹתוֹ עַל חֲמֹר
הָעוֹן שֶׁל הִסְתַּכְּלוֹת רָעָה, וְשִׁמְעֵתִי פַּעַם אַחַת מֵאֶחָד
מִגְּדוּלֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁאָמַר חֲדוּשׁ וּפְלֵא גְדוּל, כִּי
אֵת הַכֹּל מִזְהִירִים וּמְלַמְּדִים בְּחֻדְרִים, אָבָל לֹא עַל
שְׁמִירַת הָעֵינַיִם... וְדַבְּרִי פִי חֶכֶם חָן; וּבְאֵמַת צְרִיכִים
לְהִרְגִיל אֵת הַיְלָדִים עוֹד בְּיָמֵי קִטְנוֹתָם שֶׁיִּקְדְּשׁוּ אֵת
עֵינֵיהֶם וַיִּקְיָמוּ (מִשְׁלֵי כ"ב): "חֲנֹךְ לִנְעָר עַל־פִּי דְרָכוֹ
גַּם כִּי יִזְקֵן לֹא יִסּוּר מִמֶּנּוּ", כִּי כְּשֵׁיתְחִיל לְשַׁמֵּר
עַל הָעֵינַיִם עוֹד בְּיָמֵי קִטְנוֹתוֹ, אֲזִי גַם כִּי יִזְקֵן לֹא

יסוד מִמֶּנּוּ, וְיָדוּעַ בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, אֲשֶׁר מוֹהֲרֵנִי תָּ
 ז"ל הִיָּתָה בּוֹ הַמְּדָה שֶׁל רַב, שְׁאִמְרוּ עָלָיו חֲכָמֵינוּ,
 זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה, שְׁמַעוּלָם לֹא הִסְתַּכֵּל חוּץ מֵאַרְבַּע
 אֲמוּתָיו, וְהִיָּתָה דְרָכּוֹ לִילֵךְ בְּרַחוּב בְּזְרִיזוֹת גְּדוּלָה,
 וְלֹא הִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם צַד, רַק עַל הָאָרֶץ, וְכֵן בְּבֵיתוֹ,
 אִף שֶׁהָיָה חֲדָרוֹ הַמְּיֻחָד לְתוֹרָה וְלַתְּפִלָּה עַל הָעֲלִיָּה,
 אֲשֶׁר בְּלֹא הֶכִי הָיָה אֵי אֶפְשָׁר לְהִסְתַּכֵּל לְחוּץ
 מִפְּנֵי גּוֹבְהָהּ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הָיוּ חֲלוּנוֹתָיו מְכֻסָּים
 עִם וִילּוּנוֹת, וְאָמַר פְּעַם אַחַת: "אֵיין קוֹק וּוִינְצִיגְעֵר
 אוֹיף דֵי וועלֵט אִיז פֿאַרט בֶּעסער", (הִסְתַּכְּלוֹת אַחַת
 פְּחוֹת בְּזֵה הָעוֹלָם הִיא בְּכָל זֹאת טוֹב יוֹתֵר), כִּי כָּל
 עֲנִינּוֹ הָיָה רַק דְּבִקּוֹת בּוֹ יְתַבְּרֵךְ, וְהָיָה מִתְמִיד עֲצוּם
 כָּל יְמֵי חַיָּיו בְּתוֹרָה וּבְתְּפִלָּה וּבְחֲדוּשֵׁי תוֹרָה, וְלִדְבַר
 עִם בְּנֵי-אָדָם מְעַצּוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, וְכֵן
 יֵשׁ בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ סְפוּרִים נְפִלְאִים עַל גְּדוּלַי
 יְקִירֵי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, אֲשֶׁר הָיוּ קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים
 מְזַכְּכִים בְּקִדְשֵׁת וְטְהָרַת הָעֵינַיִם, (וּמוֹבָא בְּ"לְקוּטֵי
 שִׁיחוֹת וְסְפוּרִים", יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם יְתַבְּרֵךְ לְהַדְּפִיסוֹ),
 עַל-כָּל-פְּנִיִם רוֹאִים אֶת גְּדֹל הַקְּלָקוּל שְׁגוּרִם פֶּגֶם
 הָעֵינַיִם, וּמוֹבָא בְּסֵפֶר "דְּרָךְ פְּקוּדֵיךְ", מְצוּה ל"ה,
 חֲלַק הַדְּבֹר, סִימָן ז', וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: רַב הַמוֹן עִם

הַעֵיִן רוֹאָה

שפא

חושבים כי זה רק ממלי דחסידי, ואינן נזקרים מהסתכלות בנשים, תדע ידידי שזה אסור גמור דאורייתא והמקלים אוי לנפשם, כי גמלו להם רעה, והנה מקרא מלא הוא בתורה: "לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" וגו', ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה, בגמרא: מאי דכתיב "טוב מראה עינים מהלך נפש", טוב מראה עינים באשה יותר מאותו מעשה עצמו, ופרש רש"י: טוב — כנגד יצר הרע, הינו שיותר טוב בעיני היצר הרע להחטיאו במראה עינים, יותר מאותו מעשה, ראה, ידידי, עד היכן הדברים מגיעים, וכל ההמון אינם חושבים זה לאסור, רק למלי דחסידי, וחלילה חלילה לשמע לדבריהם, ואפלו אדם היודע בעצמו שלא יתפעל על-ידי ההסתכלות, בין כף ובין כף עבר על דברי תורה ועל דברי חכמינו, זכרונם לברכה, בזה, ומכל שכן אם יתפעל בזה, חס ושלום, גדול עונו מנשא, המשפיל על דבר זה ישים כל זה לנגד עיניו, וידע על נפשו, שזה אסור גמור בלי שום היתר, ואפלו בפני פנויה אסור להסתכל וכו' וכו', עין שם; שמאריך בדבורים נפלאים, איך שמי שרגיל להסתכל בנשים, הוא נואף גמור, עין שם;

על-כֵּן, אֶהוּבִי, אָחִי, מֵאַחַר שֶׁכָּבַר נִלְכַדְתָּ בַּחֲטָא
הַמֵּר הַזֶּה, וְקִשְׁתָּ לָךְ לְצֵאת מֵהַחֲטָא הַמְּגִנָּה וְהַמְתַּעֵב
הַזֶּה, עָקֵר עֲצָתְךָ הִיא לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְתִדַּע,
שֶׁכָּל עֲנִיָּן רַבְּנוּ ז"ל זֶה אֵינוֹ עֲנִיָּן שֶׁל "מִכְּבָר",
אֲלֹא רַבְּנוּ ז"ל נִמְצָא גַם הַיּוֹם בֵּין תַּלְמִידָיו, וְלִמּוּדוֹ
הַקְּדוֹשׁ וְתוֹרָתוֹ שֶׁגָּלָה הִיא נְצִחִית, וּמִי שֶׁמְחַפֵּשׁ
יְמֻצָא כַּמְבֹאָר בְּאֲרִיכוֹת בְּלִקוּטֵי-הַלְכוֹת שְׁלוֹחִין,
הַלָּכָה ה', שֶׁמְאָרִיךְ שֵׁם, שֶׁצָּרִיכִים לְחַפֵּשׂ אַחַר
הַרוּחַ-הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק, אֲשֶׁר נֹטֵעַ אֶת קַדְשׁוֹ
וְאֶת רוּחַ קְדוֹשׁ לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, וְעַל-כֵּן מִי שֶׁרוֹצֵה
לְצֵאת מִגְּרִיעוֹת הַרְגָּלוֹ הָרַע שֶׁנִּתְרַגַּל בָּזֶה מְנַעֲרֵיו,
יֵרָאֶה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְיִתְמַיֵּד מְאֹד בְּסִפְרֵיו
הַקְּדוֹשִׁים, וְיִרְבֶּה בַּתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת הַיְנוּ שֶׁיִּיחַד
לְעֲצֻמוֹ מְקוֹם פְּנוּי שֶׁאֵין שֵׁם בְּגִי-אָדָם, וְיִדְבֵּר עִמּוֹ
יְתַבְרַךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּה, (כֹּל אֶחָד בְּשִׁפְהָ שֶׁנִּקְל
לו), וְיִסְפֹּר לְפָנָיו יְתַבְרַךְ אֶת כָּל מְרִירוֹת נִפְשׁוֹ
וְיִלְכְּבוּ, וְכֹל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וְיִבְקֹשׁ וְיִפְצִיר הַרְבֵּה
בַּתְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, וְכֵן כֹּל מֵה שֶׁיִּלְמַד מִתּוֹרַת רַבְּנוּ
ז"ל יַעֲשֶׂה מְזֶה תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה וְיִתְפַּלֵּל וְיִבְקֹשׁ מִמֶּנּוּ
יְתַבְרַךְ שֶׁיִּמְשֹׁף עָלָיו אֹרֹחַ הַגְּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל,

הַעֵין רוֹאָה

שפג

וְכָל מָה שִׁיתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל וּבַהֲתַבּוֹדוֹת,
יוֹתֵר יִמְשֹׁף עָלָיו אוֹרוֹ הַגָּנוּז, עַד שְׁעַל-יָדֵי רַבּוּי
הַתְמָדָה בְּזֶה יִזְכֶּה סוּף כָּל סוּף לְנַתֵּק אֶת עֲצָמוֹ
מִהָרַע וְכוּ', וְיִתְהַפֵּף הַכֹּל מִהַהֲפוּף אֶל הַהֲפוּף אֲשֶׁר
נִגְדָה שְׁהִיָּה רָגִיל לְהִסְתַּכֵּל עַל נֶאֱוָף, רַחֲמָנָא לְצַלָן,
וְכוּ', יִתְחִיל לְהֵאִיר לוֹ אוֹרוֹ יִתְבַּרַךְ בְּהָאָרְה נִפְלְאָה
וְנוֹרָאָה עַד מְאֹד מְאֹד, וְיִקָּים אֲצֵלוֹ (יִשְׁעִיה נ"ב):
"כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן" וְגו', כִּי בְּאֵמֶת
מִי שֶׁהִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ כְּבָר בְּזִהְמָה הַזֹּאת לְהִסְתַּכֵּל
בְּנֶשִׁים, עַד שֶׁנִּפְל בְּחֻלֵי כְּזֶה וְכוּ', רַחֲמָנָא לְצַלָן,
אִי אֶפְשָׁר לְצַאת מִזֶּה, כִּי אִם עַל-יָדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת
שֶׁהוּא רַבְנֵנוּ ז"ל, אֲשֶׁר מֵרַב יִגִּיעַתּוֹ וְטִרְחַתּוֹ וְעִבּוֹדוֹתוֹ
בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ זָכָה לְעֵלוֹת בְּמַדְרָגוֹת כְּאֵלוֹ,
עַד שֶׁהוֹרִיד לְמוֹדִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים הַשְּׂגַת אֱלֻקוֹת
מְעִילָא לְעֵלוֹל, מְשַׁכֵּל עֲלִיּוֹן לְשַׁכֵּל תַּחְתּוֹן, עַד אֲשֶׁר
אֶפְלוֹ הֵכִי גָרוּעַ בְּעוֹלָם, גַּם-כֵּן יָכוֹל לְהֵאִיר עַל
נִפְשׁוֹ עֲרֻבוֹת יְדִידוֹת אוֹרוֹ יִתְבַּרַךְ בְּגִלוּי רַב וְעֲצוּם
מְאֹד, עַד שִׁיעֵוֹר אֶת הַקְּלָפוֹת לְגַמְרֵי, כִּי בְּאֵמֶת מִי
שֶׁרָגִיל בְּחֻטָּא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הִסְתַּכְלוֹת בְּנֶשִׁים,
הוּא רַק עַל-יָדֵי שֶׁהִתְגַּבֵּר וְהִתְפַּשֵּׁט עָלָיו אָרִיף אֲנַפִּין
דְּקִלְפָּה, כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק א', סִימָן

רמ"ב, עד שבכל צד שרק יפנה, יראה, רחמנא לצלן,
 את הזהמה הזו, אבל מי שזוכה להתקרב באמת
 אל רבנו ז"ל, ומתמיד מאד בספריו הקדושים,
 ומרבה בתפלה והתבודדות, ומתחבר עצמו עם
 אנשי שלומנו האמתיים עובדי השם, המקימים
 עצותיו הקדושות, על-ידי-זה נמשכת עליו במשך
 הזמן הארה עצומה כזו מאריך אנפין דקדשה, עד
 שרואה תמיד לפני עיניו רק עצם עצמיות חיות
 אלקותו, ובאמת כשיש חשך בעולם, אי אפשר
 להתקוטט ולריב עם החשך וכו', אלא מעט מן
 האור דוחה הרבה מן החשך, כשרק מדליקים נר
 קטן מתחיל להאיר, ומכל שכן שמצדדים עוד
 נר ועוד נר, עד שנעשה אבוקה, ומכל שכן וכל
 שכן כשנעשה אור גדול, אזי מתחיל להאיר וכו',
 כמו-כן מי שנלכד כבר בחשך ובזהמה הזו של
 הסתכלות בנשים וכו', ונחשכו עיניו, כי הזהמה
 הזו באה מאריך אנפין דקלפה, שבכל צד שרק
 יפנה יראה רק חשך וכו', ועל-כן כשיזכה להתקרב
 אל רבנו ז"ל, וימשיך על עצמו אפלו מעט מהאור
 של אריך אנפין דקדשה, אזי יתחיל להאיר לו,
 וכל מה שיתחיל להאיר לו, הינו שרבנו ז"ל יאיר

הַעֵין רוֹאָה

שפּה

בו אור נעם עֲרֵבוּת זיו חיות אֱלֻקוּתוֹ יתְבַרֵךְ, כְּמוֹ-כֵן יתְבַטֵּל מִמֶּנּוּ הַחֲשֵׁךְ וְכוּ', עַל-כֵּן עָקַר הָעֵצָה הוּא לְהִתְקַרֵּב בְּיֹתֵר אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וּלְחַפֵּשׂ אוֹתוֹ בְּסִפְרָיו הַקְּדוּשִׁים וּבֵין אֲנָשָׁיו הַיְקָרִים חֲסִידֵי בְּרִסְלָב הָאֲמֵתִיִּם, וְכְמוֹ-כֵן יִמְשֹׁךְ עָלָיו עֲרֵבוּת, נְעִימוּת, זִיו וְחַיּוּת אֱלֻקוּת, עַד שְׁמֹרֵב אוֹר יתְבַטֵּל אֶצְלוֹ כָּל הָרַע לְגַמְרֵי, וְלֹא יִזְיק לוֹ כְּבָר שׁוֹם דְּבָר, כִּי עֵינָיו לֹא יֵרְאוּ מִשׁוֹם דְּבָר, רַק עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוּת אֱלֻקוּתוֹ יתְבַרֵךְ, שְׁכָל זֶה הֵיחָה מְדַרְגַּת הַבְּעֻטְלִיר הָעוֹר (כְּמוֹבָא בְּסִפּוּרֵי-מַעֲשֵׂיֹת, מַעֲשֵׂה י"ג מִיּוֹם א'), אֲשֶׁר יִרְבֵּה הַכְּלָלוּתוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כְּבָר לֹא הֵיחָה לוֹ שׁוֹם הַסְתַּכְּלוּת בְּזֶה הָעוֹלָם כָּלֵל, וְכָל הָעוֹלָם לֹא עָלָה בְּעֵינָיו כְּהֶרֶף עֵין וְכוּ', עֵין שָׁם.

וְהִנֵּה בְּעֵינַי הַתְּקַרְבוּת אֶל הַצְּדִיק הָאֲמֵת, יֵשׁ בוֹ הִרְבֵּה בְּחִינּוֹת, קִדְּם צְרִיכִים לִידַע כִּי הַצְּדִיק הוּא בְּחִינַת (שְׁמוּאֵל א' ט"ז): "יִפֶּה עֵינַיִם וְטוֹב רֹאִי", הַנֶּאֱמָר אֶצֶל דָּוִד, שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל תְּמִיד בְּעֵין טוֹבָה, וְרוֹצֵה וְחַפֵּץ מְאֹד מְאֹד שְׁכָל אֶחָד מִמְּקוֹרְבָיו, יִזְכֶּה לְהִגִּיעַ בְּזֶה הָעוֹלָם אֶל מֶה שְׁצָרִיךְ לְהִגִּיעַ; וְעַל-כֵּן אָמַר רַבְּנוּ ז"ל: "אֲנִי יְכוֹל לַעֲשׂוֹת צְדִיקִים כְּמוֹנֵי

ממש", כי הצדיק האמת מוסר נפשו ושמו בשביל
 נשמות ישראל, ורוצה להעלות את כל נשמות
 ישראל אליו יתברך, ולהאיר בהם אורו יתברך
 בגלוי רב כזה, עד שתתבטל הקלפה וההסתרה
 שהיא הרע והחשך לגמרי מהם וכו', אף המניעה
 היא מצד המקבלים, כי זה לעמת זה, אשר הצדיק
 האמת רוצה להוציא את כל הנשמות מפור הברזל,
 מהתאוות והמדות הרעות, מהחשך ומההסתרה
 וכו' להאיר על נפשם אורו יתברך, עומד הסמוך-מם
 ועושה מה שעושה ומגביר את המדמה בעולם,
 שזה כלל כל החכמות של הבל שיש בעולם, עד
 שחושבים שיש אילו חכמות והמצאות וכו', איך
 להתקרב אליו יתברך, אשר כל זה בא מהדמיונות
 שנכנסו אצל כל אחד מצד עוונותיו הרבים, ומאלו
 הדמיונות נתהוה אחר-כך מה שנתהוה וכו', כי
 באמת בשכל האמתי הוא ברור, אשר אין שום
 מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל דומם,
 צומח, חי, מדבר, עץם עצמיות חיות אלקותו
 יתברך, והוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל
 עלמין, ובתוף כל עלמין, כי הוא יתברך מחיה
 ומהוה הכל ואין בלעדיו כלל, ובכל תנועה ותנועה

שם אלופו של עולם, ועל-כן צריכים רק לפתח את הפה ולדבר עמו יתברך בלשון שרגיל בה, ותכף-ומיד יתחיל לפל ממנו דמיון אחר דמיון, עד שיתבטלו ממנו כל הדמיונות, ויזכה להכלל בו יתברך לגמרי, הוא וכל הבריאה כלה, שזה סוד יחידה דיחידה שיזכה לזה משיח צדקנו, שהוא דוד הנאמר בו (פנ"ל): "יפה עינים וטוב ראיי", בחינת אריף אנפין דקדשה, אשר כל מקום שרק יפנה, יראה רק אלקותו יתברך, ותאיר לו כל הבריאה בלי שום הסתרות ולבושים והעלמות וכו', ואז יכלל בשלום האמתי, כי יקים אז (ישעיה י"א): "וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירביץ וגו', הינו שני הפכים לגמרי ידורו יחדו, כי (שם): "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים וגו', מרב גלוי שכינה, גלוי אלקותו יתברך, שיהיה בעולם, עד שידע כל אחד, כי הכל אלקות גמור הוא, ועל-כן מה יש להתקוטט ולריב אחד עם חברו וכו', אבל להפוך, כל זמן שהאדם אינו נקי מאלו הדמיונות, אשר באים בדרך כלל מחטאת נעורים מנאוף, רחמנא לצלן, כל אחד לפי בחינתו וכו', ועל-כן הוא חולק על הצדיק האמת

וְאֲנָשָׁיו, כִּי כַח הַמְדַמָּה בָּא רַק מַחֲמַת לְשׁוֹן הָרַע
 (עֵיִן לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נ"ד), שֶׁכֵּל אֶחָד
 אֲשֶׁר הוּא פָּגוּם בְּבְרִיתוֹ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, הוּא מְדַבֵּר
 לְשׁוֹן הָרַע עַל יְרֵאִים וְשְׁלֵמִים, כִּי (תְּהִלִּים נ"ה):
 "שֶׁלַח יָדָיו בְּשָׁלוֹמִי, חֲלַל בְּרִיתוֹ", אִם אַתָּה רוֹאָה
 שְׂאֵחָד מְדַבֵּר עַל רַבְּנוּ ז"ל וְעַל אֲנָשָׁיו הָאֲמִתִּיִּים,
 תִּדַע שְׁחָלַל בְּרִיתוֹ, וְהֵנָּה מַחֲמַת שְׁהִתְחִיל עֲכָשׁוּ
 כְּבָר לְהָאִיר אֲרִיף אֲנַפִּין דְּקַדְשָׁה, בְּשֶׁבִיל זֶה לְעַמַּת
 זֶה מִתְגַּבְּרַת גַּם אֲרִיף אֲנַפִּין דְּקַלְפָּה, וְנִתְפָּשְׁטוּ
 הַדְּמִיוֹנוֹת מְאֹד מְאֹד בְּעוֹלָם, בְּכֹל מִינֵי חֲכָמוֹת
 שֶׁל הֶבֶל, עַד שֶׁמָּזָה יוֹצֵאת כָּל הַמַּחֲלָקֶת שֵׁשׁ
 בְּעוֹלָם, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים, עֲכָשׁוּ, וְזֶה מְאֲרִיף אֶת
 הַגְּלוּת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כִּי, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, עַל-יְדֵי
 כִּמָּה בְּעֵלֵי תַּאוֹת אֲשֶׁר מִתְעַבִּים וּמְשַׁקְּצִים בְּתַאוֹת
 נְאוּף עַד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּבְּרוּ
 וְנִתְפָּשְׁטוּ הַדְּמִיוֹנוֹת וְהֶלְשׁוֹן הָרַע, וּמָזָה בָּאָה כָּל
 הַמַּחֲלָקֶת, שֶׁהִיא בְּעֶצְמָהּ אֲרִיף אֲנַפִּין דְּקַלְפָּה, כִּי
 עַל הַכֹּל יִסְתַּכֵּל רַק בְּעֵיִן רַע, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, שֶׁכֵּל
 זֶה בָּא מִהַמְדַמָּה; וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחִי, כְּשֶׁאַתָּה
 זוֹכֶה לְהִתְוַדֵּעַ מִרַבְּנוּ ז"ל, אַחֲזוּ אֶת עֶצְמְךָ עִם
 אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הַתְּמִימִים דִּיקָא, עוֹבְדֵי הַשֵּׁם

הַעֵין רוֹאָה

שפּט

בְּאֵמֶת, הַדְּבָקִים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּדַבְּקוֹת אֵמֶת, וְיוֹמָם
וְלַיְלָה לֹא פּוֹסֵק פִּיהֶם מְגִירָסָא תוֹרָה הַקְּדוּשָׁה
וְתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת וְכוּ', וּבְרַח לָךְ מְכַל מִיָּנִי כַתּוֹת
שֶׁל יְלָצִים וְעַרְב רַב, רְשָׁעִים אַרְוּרִים כּוֹתְבֵי פְּלִסְתֵּר
וְהוֹלְכֵי רָכִיל, כִּי בּוֹדְאֵי הֵם חֲבוּרָה שֶׁל נוֹאֲפִים
גְּמוּרִים, כִּי לֹא יִכְתֹּב אִישׁ כְּתָבִי פְּלִסְתֵּר עַל חֲבֵרוֹ,
וּמְכַל שְׁכֵן שֶׁלֹּא יֵלֶךְ לְהַדְּבִיק כְּתָבִי פְּלִסְתֵּר עַל
חֲבֵרוֹ, אֲלֹא אִם-כֵּן הוּא פָּגוּם מְאֹד מְאֹד בְּנְאוּף,
וּמְלַכְלֵךְ בַּחֲטָאִים וְעוֹנוֹת, כִּי אֶפְלוּ יִרְאִים וּכְשָׁרִים
הַזְּהִיר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל מְאֹד מְאֹד שִׁישְׁמְרוּ אֶת עֲצָמָם
מִהַמְדָּמָה (עֵין לְקוּטֵי-עֲצוֹת, אוֹת עֵינַיִם, סִימָן ז'), כִּי
רַב הַמְּחַלְקֵת בָּאָה רַק מִכַּח הַמְדָּמָה, כִּי לִפְעָמִים
נִדְּמָה לוֹ, שֶׁחֲבֵרוֹ נוֹטֶה מִן הָאֵמֶת אוֹ שְׁעוֹשֶׂה כְּנֶגְדּוֹ
שֶׁלֹּא כְּהֶגֶן וְכוּ', וּמִחַמַּת זֶה יֵשׁ בְּלִבּוֹ עָלָיו, וַיְכוּלָה
לְהִתְעוֹרֵר מִחַלְקֵת עַל-יְדֵי-זֶה, וְנִדְּמָה לוֹ שֶׁחוֹלֵק עַל
חֲבֵרוֹ לְשֵׁם שָׁמַיִם, וּבְאֵמֶת הַכֹּל בָּא מְטַעוֹת שֶׁל כַּח
הַמְדָּמָה, שֶׁכַּח הַמְדָּמָה הִטְעָה אוֹתוֹ, עַד שֶׁנִּדְּמָה לוֹ
עַל חֲבֵרוֹ דְּבָרֵי שְׁקָרִים וּבְדוּיִים וְכוּ', עֵין שָׁם; וּמְכַל
שְׁכֵן וְכָל שְׁכֵן אֲשֶׁר יְדוּעַ, אֲשֶׁר אִישׁ כָּשֶׁר וַיִּרְא הַשֵּׁם
לְעוֹלָם לֹא יָרִים יָדָיו לְכַתֵּב אֵיזָה כְּתָב פְּלִסְתֵּר, וּמְכַל
שְׁכֵן לְהַדְּפִיסוֹ וְלְהַדְּבִיקוֹ עַל קִירוֹת וְכוּ', אֲלֹא דִיקָא

נוֹאֵף וְאִישׁ פָּסוּל מִתְעַסֵּק בְּעֵסָקִים כְּאֵלוֹ, וְעַל-כֵּן
 מֵאַחַר שְׂאֵתָהּ בְּעֵצְמָהּ יוֹדֵעַ כְּכֹר מֵה שְׁעֵבֵר עָלֶיךָ,
 וְעִכְשָׁו כְּשֵׂאֵתָהּ רוֹצֶה לְהַצִּיל נִפְשָׁהּ מִרְדַּת שַׁחַת,
 בְּרַח לָךְ, אָחִי, מִכָּל מִינֵי מַחְלָקַת וּמְרִיבוֹת, אֲשֶׁר
 בָּאִים בְּדַרְךָ כָּלֵל מֵאַרְיָה אֲנִפִּין דְּקַלְפָּה, וְתַכְף-וּמְיָד
 כְּשֶׁרַק תִּשְׁמַע לְדַבֵּר עַל אַחַר, תִּדַּע שְׂהֵאִישׁ הַזֶּה
 פְּגוּם מְאֹד מְאֹד, וּבְרַח לָךְ מִמֶּנּוּ, וְאַל תִּעְמַד עַל יָדוֹ
 כָּלֵל, כִּי יָכוֹל לְהַמְשִׁיךְ אוֹתָךְ אֶל הַשְּׂאוּל תַּחְתִּית
 וּמִתַּחְתָּיו, וּבְהִכְרַח לְדַבֵּר מִזֶּה, כִּי הֲלֹא עָקֵר תִּקְוֹן
 הַבְּרִית קִדְשָׁת וְטָהֳרַת הָעֵינַיִם תְּלוּי רַק עַל-יָדֶי
 הַתְּקַרְבוֹתוֹ אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַרְיָה
 אֲנִפִּין דְּקִדְשָׁה שְׁלֵשָׁה רֵאשׁוֹנוֹת דְּעֵתִיק וְכוּ', שְׂזָכָה
 לִיחִידָה דִּיחִידָה וְכוּ', אִף זֶה לְעֵמֶת זֶה מִתְּפַשְׁטִים
 שׁוֹעֲלִים קְטַנִּים מְחַבְּלֵי כְרָמִים, וְעוֹשִׂים פְּרוּדִים
 וּמַחְלָקַת, כִּי שְׂרָשָׁם הוּא מִהַקְּלָפָה אֲשֶׁר אוֹרְבַת
 מְאֹד מְאֹד אַחַר הַקִּדְשָׁה וְכוּ', וְעַל-כֵּן כְּשֵׂאֵתָהּ רוֹצֶה
 לְהַתְּקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, צָרִיךְ שְׂתַלְּךָ וּתְחַפֵּשׂ רַק
 בְּמָקוֹם כְּזֶה אֲשֶׁר יָכוֹלִים לַעֲשׂוֹת לָךְ טוֹבָה, וְיָכוֹלִים
 לְהוֹצִיא אוֹתָךְ מִהַחֲשֵׁךְ שְׂנֵלְכַדָּת בּוֹ וְכוּ', וּכְשֶׁתְּמַצָּא
 מְקוֹם כְּזֶה, תִּשְׂאָר שָׁם וְכוּ', וְאַף שְׂבַתְּחִלָּה יְהִי לָךְ
 הַרְבֵּה קְשִׁיּוֹת וּסְפִקוֹת וּבְלָבוּלִים וְכוּ', אִף-עַל-פִּי-כֵן,

שצא

הַעֵיִן רוֹאָה

אָחִי, אָחִי, תְּהִיָּה חֲזַק מְאֹד, כִּי סוֹף כָּל סוֹף תִּזְכֶּה
לְצֵאת מֵהַחֲשֵׁךְ שְׁנֵלְכֶדֶת בּוֹ וְכוּ', מֵה שְׂאִין בֵּן
כְּשֶׁאַתָּה הוֹלֵךְ לְמָקוֹם שְׂשֵׁם תִּמְצָא שְׂמִדְבָּרִים רַק
מִחֲסְרוֹנוֹת אַחֲרִים, וּמוֹצָאִים פְּגָמִים וּמוֹמִים אֲצֶל
אַחֲרִים וְכוּ', תִּדַע מֵה לְפָנֶיךָ וְכוּ', וּבִרְח לְךָ מִשֵּׁם
כְּמוֹ שְׂבוֹרְחִים מֵאֵשׁ לוֹהֵט, וְהַחֲפֵץ בְּאַמֶּת לְתַקֵּן אֶת
פְּגָמָיו הַרְבִּים שְׂפָגָם וְקִלְקַל וְכוּ', וּבִפְרֻטִּיּוֹת עַל-יְדֵי
עֵינָיו בְּהִסְתַּכְּלִיּוֹת רְעוֹת וְכוּ', יֵאָחֵז אֶת עֲצָמוֹ בְּצַדִּיק
הָאֱמֶת וּבְאַנְשֵׁי הָאֱמֶתִּים וּבְסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים, וְאֵז
וְשָׁב וּרְפָא לוֹ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

☆☆☆